

ERC recupera la presència a Barcelona

↑ Jesús Maestro i Jordi Portabella exultants pels resultats

Entrem a Sabadell, Tarragona, Cornellà de Llobregat, Tortosa i Sant Feliu de Llobregat, entre d'altres ciutats emblemàtiques

Xavier Almagro i la candidatura d'ERC a Tarragona durant l'eufòria de la nit electoral ↑

Valls, Banyoles, Puigcerdà, Montblanc i les Borges Blanques, capitals comarcals amb alcalde d'ERC

↑ Els alcaldes de les Borges Blanques, Miquel Àngel Estradé, Valls, Jordi Castells, i Montblanc, Josep Andreu.

L'esquerra independentista avança als municipis

ERC assoleix 671 regidories i 45 alcaldies

i a Europa

ERC torna a ser present al Parlament europeu

Miquel Mayol, entre Josep-Lluís Carod-Rovira i Carles Bonet, agraint públicament el suport rebut →

Agost

dl	dm	dc	dj	dv	ds	dg
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Setembre

			1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	
27	28	29	30	31			

17 agost PRADA
CONFERÈNCIA A LA UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU
 12 hores
 «Països Catalans, un nou escenari»
Josep-Lluís Carod-Rovira, secretari general d'ERC
Pilar Costa, presidenta del Consell Insular d'Eivissa i Formentera

10 setembre CORNELLÀ DE LLOBREGAT
CONFERÈNCIA
 20 hores
 «L'espai social català, una prioritat nacional»
Josep-Lluís Carod-Rovira, secretari general d'ERC

11 setembre BARCELONA
DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

SOL-LICITUDS D'AFILIACIÓ

Durant els mesos de maig i juny es van rebre a la Secretaria Nacional d'Organització i Finances 66 sol·licituds d'afiliació a ERC, sumant ja 197 enguany.

- Abdera**
Jordi Espinach i Paloma
- Alcarràs**
Jordi Gilart i Gòdia
- Banyoles**
Jordina Camps i Figuerola
- BCN.Gràcia**
Francesc X. Olivella i Pedregal
Jordi Rigau i Sariola
- BCN.Horta-Guinardó**
Roger Blanes i Gómez
Josep M. Bruno i Òdena
- BCN.Sant Martí**
Jordi Bonet i Ciurana
Màrius Fernández i Ortega
Pere Guarro i Palau
- BCN.Sants-Montjuïc**
Jordi Bou i Termens
Josep M. Goñi i Alled
Ramon Lamiel i Villaró
- BCN.Sarrià-Sant Gervasi**
Manuel R. Gaya i Canalda
- Bellaire d'Urgell**
Jaume Montfort i Samà
Antònia Pau i Perera
- Cambrils**
Pau Moreno i Martínez
Rosa Maria Rosell i Escobedo
- Canet de Mar**
Pere Roura i Ferrer
- Castellbell i el Vilar**
Juan Aynaud i Ortega
- El Vendrell**
Teresa Maria Heredero i Brufau
Esparreguera

- Eduard Piera i Pallàs
- Granollers**
Joan Ventura i Vernet
- Guissona**
Jordi Bonjoch i Ribera
Lluís Sales i Domingo
- La Gavarresa**
Josep Ballús i Berengueras
Jordi Rovira i Santané
- Les Borges Blanques**
Anton M. Vela i Gavaldó
Marià Villalba i Cornudella
- Les Franqueses del Vallès**
Maite Ventura i Clavera
- L'Hospitalet de Llobregat**
Josep M. Benito i Bassas
- Malgrat de Mar**
Antoni Baena i Hernández
- Manacor**
Catalina Gelabert i Bassa
Miquel Magraner i Móra
- Manresa**
Eduard Sanchís i Querol
Maria Vall i Morera
- Martorell**
Víctor Gasión i Clupes
- Mataró**
Jordi Porta i Montero
- Montbrí del Camp**
Antònia Gatell i Boquera
- Montcada i Reixac**
Juan Fabian i Andreu
- Montgat**
Manel Calaf i Combes
- Palamós**

- Pere Puig i Sardó
- Arcadi Voltas i Mazarredo
- Perpinyà**
Louis Nivet
Jordi Noguer
Joseph Antoine Sureda
- Premià de Mar**
Rafel Anguera i Arqués
- Reus**
Víctor Mañes i Corbella
- Sabadell**
Ramon Henares i Altimira
- Sant Cugat del Vallès**
Francesc Magrinyà i Mateu
- Sant Jaume dels Domenys**
Emilio Juan Gilabert i Fernández
- Sant Joan de Vilatorrada**
Sergi Lastoixà i Gómez
Fèlix Torras i Solsona
- Sant Joan Despí**
Jesús Bállega del Cabo
Margarita Bigas i Vives
Miquel Montserrat i Membrado
- Sentmenat**
Emili Zache i Serrano
- Tarragona**
Martí Oriol Comas i Torres
Isidre Nogués i Miquel
- Tàrraga**
Miquel Aguilar i Montero
- Terrassa**
Òscar Calderó i Ministrat
Isabel Gómez i Galan
Joan Morera i Parera
- Valls**
Josep Maria Pallarès i Bové
Francesca Serra i Esteve
- Vilafranca del Penedès**
Mercè Giménez i Serret

FÒRUM SINDICAL

Els membres del Fòrum Sindical d'ERC, estan convocats a la primera reunió, després de les vacances d'estiu, el 15 de setembre a les

19,30 hores a la Seu Nacional.

El principal tema de l'ordre del dia serà les eleccions al Parlament de Catalunya.

ACTIVITAT SECTORIAL

Es constitueix la Comissió de llibertat sexual

La Comissió de llibertat sexual d'ERC que aplegarà els gais, lesbianes i bisexuals d'ERC, dependrà orgànicament de la Vice secretaria general d'Estudis i Programes, i estarà coordinada per **Josep Maria Orteu**, editor i militant d'ERC-Eixample.

La Comissió venia funcionant d'un any ençà i havia col·laborat en les feines parlamentàries d'ERC com ara en l'elaboració de la Llei d'Unions Estables de Parella —de la qual editaren, con-

juntament amb el PSC i IC, un manual d'ús— i en la denúncia de la manca de polítiques de prevenció de la sida. La Comissió va participar en la manifestació de Barcelona, del 28 de juny, Dia Internacional per l'Alliberament Gai, Lesbià i Transsexual.

Tots aquells militants que estiguin interessats a treballar en aquesta Comissió poden posar-s'hi en contacte els di-vendres de les 19,30 a les 21 hores a la Seu Nacional.

EIX DE SERVEIS

VILLARROEL, 33 08011 BARCELONA TELÈFON 93 425 21 75

COPISTERIA

ARTS GRÀFIQUES

disseny gràfic, impremta, encuadernació...

TRANSPORTS PER CARRETERA

CONSTRUCCIÓ DE QUADRES I INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

per a l'automatització de maquinària industrial.

LLOGUER D'INFRAESTRUCTURES PER A ACTES PRIVATS I PÚBLICS

taules, cadires, coberts...

SERVEIS AUXILIARS

als autònoms i petits empresaris (facturació, administració, cobrament, comptabilitat, confecció de nòmines, seguretat social...).

RECURSOS HUMANS

selecció i formació de personal, borsa de treball...

Estem interessats en contactar amb assessors (comptables i fiscals), advocats, agents de la propietat immobiliària i graduats socials per a seleccionar col·laboradors.

EIX DE SERVEIS és una empresa propietat de la Fundació Josep Irla.

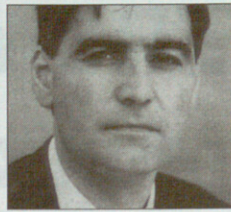
28 DE JUNY 1999
DIA INTERNACIONAL PER L'ALLIBERAMENT GAI, LESBIÀ I TRANSEXUAL

- **Manifestació**
Dissabte 26 Juny 19:30 h. a la Pça. Universitat
- **Tenderal informatiu**
a Canaletes tot el dia
- **Gran festa**
a les 23 h. a Pça. Mercè
- **Dilluns 28 Juny: "30 anys de Stonewall"**
al Pati Llimona testimoni personal d'un activista gai present als fets del juny del 69

Organitza: ■ Associació de Gais i Lesbianes ■ Casal Lambda ■ Col·lectiu Gai de Barcelona
 ■ Col·lectiu de Transsexuals de Catalunya ■ Front d'Alliberament Gai de Catalunya
 ■ Gaites ■ Gais Cristians/es de Catalunya ■ Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona
 ■ Joves per l'Alliberament Lesbià i Gai

Cartell de la manifestació d'enguany.

Aprofitem la inèrcia

→ CARLES BONET

VICESECRETARI GENERAL
D'ESTUDIS I PROGRAMES

Feia temps que els membres de la direcció advertíem molta il·lusió, serietat i qualitat en els actes de suport a les diferents candidatures d'arreu del país. Hi anàvem a «animar» i resulta que érem nosaltres els que sortíem més animats. Això, i el fet que ERC havia incrementat el nombre de llistes presentades a les darreres eleccions (i sense «cunerismes»), alimentava l'esperança que mantindríem els resultats del 1995 i així superariem, davant de nosaltres mateixos i davant de l'opinió pública, la insòlita escissió de l'octubre de 1996.

I els resultats han estat millors del que tothom es podia pensar: els millors d'enguà la Transició. Ens hem consolidat com a tercera força municipal amb 673 regidors i regidores davant dels 525 de 1995. A Barcelona, centre de totes les anàlisis, hem recuperat la representació que ens havia estat usurpada. Hem augmentat de 56 a 80 consellers comarcals i hem aconseguit presència a les quatre diputacions. Tot un èxit. I per reblar el clau, a les eleccions europees també hem recuperat la presència que vàrem perdre el 1994, cosa que vol dir que tindrem un eurodiputat durant tota la darrera meitat de la legislatura.

Com s'expliquen aquests

resultats? N'hi ha que ho volen fer a partir de l'abstenció. Però no són els nostres votants els qui s'han abstinut. Que cadascú assumeixi les seves d'abstencions! Si ERC ha tret tans bons resultats, sense premsa «amiga», sense representant a la CCRTV, sense controlar grans institucions, amb una gran animadversió d'altres partits i líders d'opinió, ha estat perquè ERC té unes bones bases. Unes bases que creuen en el doble projecte social i nacional, i que conformen un partit que és més fort que els personatges.

Des del 21è Congrés Nacional, ERC s'ha encaminat cap al treball sostingut, cap a la credibilitat, cap a l'objectiu bàsic i fundacional de ser cada cop més influent en l'àmbit de les esquerres, cap a l'independentisme seriós, allunyat d'accions esperpèntiques i buides de contingut social. I ara, gairebé tres anys després, en comencem a veure els fruits. El nostre missatge electoral ha estat coherent amb tota la nostra activitat política en aquest temps. I la idea sintètica que votar ERC és doblement útil perquè som una força d'esquerres que no depèn de Madrid i som una força nacional que no fa pactes amb el PP i no té embolics amb el De la Rosa, no és un eslògan més

o menys ben trobat, sinó que és l'expressió d'un esforç conjunt de tot el partit. Des del secretari general a l'anònim militant que ha anat a enganxar cartells o ha intentat convèncer algú que ens votés. Dels presidents regionals, als comarcals i locals. Des de les vicesecretaries fins al personal d'administració... A tots i a totes es deu aquest èxit.

En especial cal agrair l'esforç dels companys i companyes que no han vist recompensat el seu esforç. Hi ha casos injustos i d'autèntica mala sort (Esplugues, Gavà...) on no s'ha entrat pels pèls.

Amb aquest resultat que ens donen autoconfiança i que han fet pujar el nostre prestigi polític, no podem deixar escapar la gran oportunitat que tenim davant: les eleccions al Parlament de Catalunya. Podem ser la força que inauguri una nova etapa per a Catalunya. Una etapa que deixi enrere una Transició dissenyada per a imposar la monarquia i per a diluir Catalunya dins del «café para todos». Una etapa que deixi enrere els polítics que ho han acceptat i ho han desenvolupat.

Avui, després de vint anys d'intentar esbravar-nos com a poble i d'asfixiar-nos com a partit, la gàbia institucional comença a donar símptomes

de desgast. Ho hem d'aprofitar. ERC ho té bé. Ha crescut en solidesa, en credibilitat i en penetració social i territorial. ERC ha de fer sentir la seva veu. Una veu amb l'autoritat, més que moral, política de ser l'únic partit que no fou legalitzat a les eleccions de 1977 ja que recull de debò la tradició republicana; l'únic partit que no votà una Constitució que impedeix el Dret d'Autodeterminació, la federació entre els Països Catalans, la normalització de la nostra llengua i les eines necessàries per a fer front, per nosaltres mateixos, als nous reptes socials i econòmics; l'únic partit que s'ha mantingut fidel a l'ideari Macià-Companys de sincronitzar els ideals de justícia social i llibertat nacional. ERC representa el cop de timó necessari per sortir de la resignació autonòmica, de l'autocomplacència convergent i del sucursalisme socialista on està empantanejada la nostra societat. Donem-lo!

ESQUERRA NACIONAL

DIRECTOR

JOSEP VALL

CAP DE REDACCIÓ

ÀNGEL RAMOS

REDACCIÓ

DANIEL CONDEMINAS

EDUARD LÓPEZ

COL-LABORADORS

D'AQUEST NÚMERO

ERNEST BENACH

CARLES BONET

GINA CALVET

MANEL COLLADO

FRANCESC JAURENA

JOSEP MARIA JOVÉ

JESÚS MAESTRO

PEP MARTÍ

JOSEP ANTONI PRATS

MANUEL PUYAL

TONI STRUBELL

AGRAÏMENTS

ARXIU COMARCAL DE LA NOGUERA

DISSENY GRÀFIC

JOSEP VALL

REDACCIÓ

ERC

SECRETARIA D'IMATGE I COMUNICACIÓ

VILLARROEL, 45

08011 BARCELONA

TELÈFON 93 453 60 05

FAX 93 323 71 22

CORREU ELECTRÒNIC

IMATGE@ESQUERRA.ORG

INTERNET

WWW.ESQUERRA.ORG

EDITA

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

DIPÒSIT LEGAL

B-3690-1998

IMPRESSIÓ

IMPRESSIONS

INTERCOMARCALS SA

A LES PENES, PUYALADES ■ MANUEL PUYAL

ERC es consolida com la tercera força municipalista al Principat

Els resultats de les eleccions municipals han consolidat plenament la posició d'ERC com la tercera força municipalista en número de regidors i implantació territorial. Els 671 regidors obtinguts s'han traduït en 45 alcaldies, 80 consellers comarcals i 6 diputats provincials.

Aquests 671 regidors fan que ERC estigui present a un total de 318 municipis del país. L'extensió geogràfica del creixement municipal d'ERC fa que aquesta cobri una significació encara major. En aquesta línia, cal remarcar la irrupció d'ERC en poblacions en què l'esquerra independentista no tenia fins ara representació institucional. És el cas de Sabadell, Tarragona, Cornellà de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa, Sant Vicenç dels Horts, Molins de Rei, Sitges, Arenys de Mar, Calafell, Santa Margarida de Montbui, Piera o Sentmenat.

En moltes poblacions en què ERC ja comptava amb representació municipal s'han produït augments sig-

nificatius i, en alguns casos, autènticament espectaculars. Cal esmentar, en aquest sentit, els augments en nombre de regidories produïts a Lleida, Reus, Sant Cugat del Vallès, Vilanova i la Geltrú, Igualada, Vic, el Masnou, Valls, Vilassar de Mar, Amposta, Banyoles, Berga, Sant Celoni, Calella, Ripoll, la Seu d'Urgell, Torredembarra, Torroella de Montgrí, Cassà de la Selva, Sant Vicenç de Castellet, Solsona, Puigcerdà, Roquetes, Montblanc, Tremp i les Borges Blanques, entre d'altres. En alguns d'aquests llocs ERC encara és lluny, malgrat els bons resultats, de poder fer-se càrrec de tasques de govern. Amb tot, és evident que, allà on això encara no

Josep Basart, nou alcalde de Calella és felicitat pels resultats assolits.

ha estat possible, la rellevància d'ERC ha quedat considerablement reforçada amb vista als propers anys.

Barcelona és bona

Capítol a part, naturalment, constitueix l'èxit obtingut a Barcelona per la candidatura d'ERC-Els Verds que amb una campanya directa i fresca, ha augmentat en un regidor l'anterior representació al consistori. Els resultats de Barcelona constitueixen una mostra excel·lent del que ha ocorregut a un nivell més general. Una prova que la seriositat i la coherència d'un partit són el que, a l'hora de la veritat, acaba valorant l'electorat. Es tracta, en definitiva, d'una clara legitimitat de la línia política i estratègica seguida per ERC en els darrers anys.

A les portes d'entrar

Hi ha poblacions, naturalment, on tot i la feina realitzada abans i durant el transcurs de la campanya electoral, ERC no ha obtingut representació municipal. En total han estat 90, d'un total de 408, les candidatures presentades per ERC que no han assolit representació municipal. En alguns casos fregant la seva obtenció per pocs vots. En aquesta línia, cal assenyalar el cas de Badalona, Mataró, Esplugues de Llobregat, Castelldefels, Gavà, Pineda de Mar, Canovelles, Vallirana, Tàrraga i Gadesa. Aquests resultats frustrants, però, no s'han de traduir necessàriament en desànim i inactivitat sinó que, ben al contrari, han d'esdevenir un estímul de cara al futur.

Consells comarcals i diputacions més plurals

Els resultats de les eleccions municipals també han fet possible un notable increment de la presència política d'ERC als consells comarcals i a les diputacions. Així, hem passat de 56 consellers comarcals, repartits en 31 consells comarcals a 80 consellers en 33 consells comarcals, que representen una alenada d'aire fresc que, en alguns casos, pot possibilitar canvis significatius a nivell de govern. Tot i que ERC ha denunciat repetidament la inoperància dels consells comarcals i el paper fiscalitzador que han jugat força vegades sobre la vida dels ajuntaments, és l'hora de demostrar, allà on sigui possible, que, tot i les seves limitacions, des d'aquests organismes és possible dissenyar polítiques al servei del conjunt de la ciutadania.

La presència política d'ERC ha arribat també a les quatre diputacions del Principat: a la de Barcelona amb Jesús Maestro (regidor de Barcelona i escollit per aquest mateix partit judicial); a la de Girona amb Emili Mató (1r tinent d'alcalde de Cassà de la Selva i escollit pel partit judicial de Girona) i Joan Planella (1r tinent d'alcalde de Puigcerdà, escollit per aquest mateix partit judicial); a Lleida amb Gabriel Pena (regidor de Seròs, escollit pel partit judicial de Lleida) i Jaume Campabadal (alcalde d'Artesa de Segre, escollit pel partit judicial de Balaguer); i a la de Tarragona amb Lluís Aragonès (regidor a Riudoms, escollit pel partit judicial de Reus).

Una nova etapa municipalista per a ERC

És evident que res no serà igual a partir d'ara a la política catalana. La ciutadania està entenent que ERC no és una força subsidiària de ningú. El projecte d'esquerra nacional està en condicions de fer forat en una important franja de l'electorat que pot haver votat CiU o PSC en els darrers anys però que, de mica en mica, ha anat perdent confiança en la pràctica política dels partits «de sempre».

Tal com ha afirmat sense embuts el secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, «l'electorat català ha sabut veure en ERC un projecte diferenciat de CiU i del PSC, malgrat que entenem que, amb l'actitud de fermesa en defensa de la nostra identitat política, hem defraudat els que ens veien com una JNC una mica més radical o com una plataforma de suport a Maragall».

Els càrrecs electes locals d'ERC, doncs, hauran de demostrar en els propers anys que saben estar a l'alçada de la confiança dipositada en ells per una part important de la ciutadania del país. Ara és l'hora de posar les bases d'una manera de governar pròpia, molt allunyada de la que han practicat els partits majoritaris des de fa un grapat d'anys. Una manera de governar, la d'ERC, que ha d'estar marcada per deixar definitivament enrere vells caciquismes i excessos burocratistes, per afavorir una política més oberta i transparent, que faciliti el control i la participació dels ciutadans i ciutadanes en la vida local.

El nou regidor d'ERC a Cornellà de Llobregat, Joan Tardà, col·locant un plafó propagandístic durant la campanya electoral, amb dos companys de la candidatura.

ERC esdevé força de govern a prop d'un centenar d'ajuntaments

La política de pactes impulsada per ERC des de la nit del 13 de juny ha anat dirigida en una sola direcció: impulsar el canvi polític i la regeneració democràtica allà on l'electorat així ho ha demandat. Prioritzant sempre, naturalment, els interessos locals per damunt de qualsevol altra consideració.

ERC ha esdevingut una força decisiva per formar govern en molts ajuntaments i garantir la seva estabilitat futura, detenint directament l'alcaldia o en base a aliances diverses.

ERC farà tasques de govern en 90 ajuntaments. En 24 governarà en solitari; en 42 casos participa en governs on també hi és el PSC; en 23 casos coincideix amb CiU i en 15 casos amb IC-V.

D'aquests 90 municipis, ERC tindrà l'alcaldia en 45 casos que representen un total de 146.298 habitants.

23 alcaldies amb majoria absoluta

En dues capitals de comarca, les Borges Blanques i Puigcerdà, ERC, podrà governar amb sengles majories absolutes obtingudes a partir d'una acreditada obra de govern.

Aquestes capitals són dues de les 23 poblacions on ERC ha aconseguit l'alcaldia per majoria absoluta. Els altres municipis són: Alcoletge, Calders, Calldetenes, Cassà de la Selva, Cistella, el Cogul, Das, Golmès, Guissona, l'Estany, la Masó, Montesquiu, Montgai, Olvan, Sant Feliu de Sasserra, Sant Miquel de Campmajor, Sant Quirze de Besora, La Secuita, Tavèrnoles, Vallgorguina i Vilabella.

Altres alcaldies emblemàtiques

Mitjançant pactes amb altres forces, ERC té l'alcaldia de tres capitals de comarca més: Banyoles, Montblanc i Valls. I també de poblacions tan emblemàtiques com Arenys de Mar, Calella, Sant Fruitós del Bages, Sant Joan de les Abadesses i Juneda.

Alcaldies consolidades

La tasca desenvolupada pels alcaldes d'ERC durant el passat mandat ha estat valorada de manera força positiva, fins el punt que han repetit alcaldia a 16 poblacions on ja s'havia aconseguit el 1995: la Masó, Valls, Cistella, Vilajuïga, Montbrí del Camp, Gualta, Olvan, Puigreig, Das, Puigcerdà, les Borges Blanques, Calldetenes, Ribes de Freser, La Secuita i Vallgorguina.

En dos casos, Sant Pere de Riudebitlles i Artesa de Segre, ERC repeteix unes alcaldies que ja va aconseguir el 1991.

Política de pactes

La política de pactes seguida per ERC a tot el país s'ha correspost amb el que es va afirmar durant la campanya electoral. Així, allà on ha convingut i sempre a partir de la prioritització dels interessos locals per sobre de

Els vuit regidors d'ERC a Cassà de la Selva, celebrant la victòria a les urnes. D'esquerra a dreta: Sergi Baulida, Emili Mató, Jordi Casadevall, Antoni Baulida (alcalde), David Vila, Miquel Moncadas, Pere Ferrer i Xavier Albertí.

qualsevol altra consideració, s'ha vehiculat responsablement la voluntat de canvi manifestada pels ciutadans i les ciutadanes. Això vol dir que, en uns casos, s'ha aturat el caciquisme conservador de CiU i, en d'altres, s'ha castigat la prepotència i el tarannà autoritari del PSC. Tot plegat, a més, en un context general, propiciat per poderosos mitjans de comunicació i, molt singularment, per la direcció d'IC-V, que ha potenciat un clima d'extrema bipolarització amb vista a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. ERC, però, sobreposant-se a aquest context d'hostilitat cap el que representa el seu projecte, ha estat a l'alçada de les circumstàncies i ha demostrat davant l'opinió pública el que representa en aquest país ser l'esquerra independent.

Governos amb CiU, PSC i IC-V

Concretant els pactes de govern en els quals participa ERC s'han materialitzat bàsicament amb tres forces polítiques, PSC, CiU i IC-V.

Amb el PSC i IC-V, junts o per separat, els pactes s'han produït majoritàriament a l'àrea metropolitana de Barcelona i regió 1. Són els casos de la pròpia ciutat de Barcelona, Vilanova i la Geltrú, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern, Granollers, Premià de Mar, Calella, Cabrera de Mar, Arenys de Mar. I en alguns casos en d'altres poblacions de la resta del país: Ribes de Freser, Valls, Calafell, Reus, Tremp, Torelló, Artesa de Segre, Lloret de Mar, Olot, Manresa.

Amb CiU els pactes s'han produït fonamentalment fora

de l'àrea de Barcelona. Són els casos de: Berga, Salt, Blanes, Sant Joan de les Abadesses, Banyoles, Molle-russa o Montblanc.

Fins i tot en un parell de casos, Sabadell i Calonge de Segarra s'han produït governs tripartits entre ERC, CiU i PSC.

LES 45 ALCALDIES D'ERC

Marcel Banús	La Masó	Alt Camp
Jordi Castells	Valls ¹	Alt Camp
Jesús Aubià	Vilabella	Alt Camp
Alfons Quera	Agullana	Alt Empordà
Josep Xargai	Cistella	Alt Empordà
Pere Trias	Vilajuïga	Alt Empordà
Pere Marra	Sant Pere de Riudebitlles	Alt Penedès
Antoni Solé	Subirats ²	Alt Penedès
Eduard Sánchez	Calders ^{1A}	Bages
Josep Sindreu	L'Estany	Bages
Andreu Riba	Sant Feliu de Sasserra	Bages
Fèlix Camprubí	Sant Fruitós del Bages ²	Bages
Esteve Folch	Montbrí del Camp	Baix Camp
Santiago Torredadell	Mont-roig del Camp ^{1A}	Baix Camp
Isidre Pujades	Gualta	Baix Empordà
Martí Corominas	Olvan	Berguedà
Josep Maria Boatella	Puig-reig	Berguedà
Jordi Tarrats	Das	Cerdanya
Joan Carretero	Puigcerdà	Cerdanya
Josep Andreu	Montblanc ¹	Conca de Barberà
Miquel Àngel Estradé	Les Borges Blanques	Garrigues
Ramon Martí	El Cogul	Garrigues
Ramon Vallès	Juneda ²	Garrigues
Antoni Baulida	Cassà de la Selva	Gironès
Enric Vilert	Vilablareix	Gironès
Joaquim Ponsarnau	Arenys de Mar ¹	Maresme
Carles Rocabert	Cabrera de Mar	Maresme
Josep Basart	Calella	Maresme
Jaume Campabadal	Artesa de Segre	Noguera
Jaume Brunet	Montgai	Noguera
Jaume Mas	Calldetenes	Osona
Antoni Martín	Montesquiu	Osona
David Mascarella	Sant Quirze de Besora	Osona
Filo Tió	Santa Eugènia de Berga	Osona
Salvador Colom	Tavèrnoles	Osona
Josep Maria Palau	Golmès ^{1A}	Pla d'Urgell
Pere Bosch	Banyoles	Pla de l'Estany
Josep Fort	Sant Miquel de Campmajor	Pla de l'Estany
Pere Vigo	Ribes de Freser	Ripollès
Carles Bassaganya	Sant Joan de les Abadesses	Ripollès
Josep Cosconera	Guissona	Segarra
Rosa Camps	Alcoletge	Segrià
Jordi Bitrià	Alfarràs ^{1A}	Segrià
Albert Pereira	La Secuita	Tarragonès
Josep Salicrú	Vallgorguina	Vallès Oriental

¹ Alcaldia durant 2 anys de la legislatura

² Alcaldia durant 3 anys de la legislatura

^{1A} Llista associada a ERC - Acord Municipal

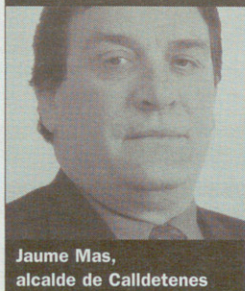

El nou regidor d'ERC a Sabadell, Josep Maria Civis, en el míting central de la campanya a la seva població.

RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS

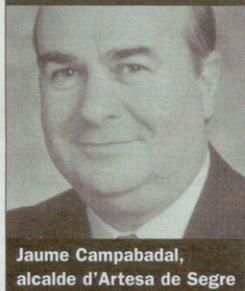
PRINCIPAT	Vots	%	Reg.
PSC	1.089.965	37,3	2.036
CiU	773.826	26,5	4.086
PP	319.091	10,9	449
IC-V	229.804	7,7	291
ERC	223.929	7,6	671
EUiA	57.812	1,9	35

L'ALCALDE MÉS VOTAT

Jaume Mas,
alcalde de Calldetenes

ELS ALCALDES MÉS ANTICS (des del 1991)

Jaume Campabadal,
alcalde d'Artesa de Segre

Pere Marra, alcalde de
Sant Pere de Riudebitlles

ERC, COMARCA A COMARCA

	Regidors	Consellers comarcals
Alt Camp	19	2
Alt Empordà	25	1
Alt Penedès	22	2
Alt Urgell	19	3
Alta Ribagorça	0	0
Anoia	16	2
Bages	50	5
Baix Camp	29	4
Baix Ebre	3	0
Baix Empordà	13	1
Baix Llobregat	13	1
Baix Penedès	5	1
Barcelonès	3	1
Berguedà	16	2
Cerdanya	20	5
Conca de Barberà	9	2
Garraf	3	1
Garrigues	22	3
Garrotxa	4	0
Gironès	22	3
Mallorca	0	-
Maresme	38	3
Montsià	9	2
Noguera	21	2
Osona	63	5
Pallars Jussà	3	1
Pallars Sobirà	0	0
Pla de l'Estany	21	5
Pla d'Urgell	26	4
Plana Alta	0	-
Priorat	4	0
Ribera d'Ebre	3	0
Ripollès	16	2
Selva	28	4
Segarra	17	2
Segrià	24	2
Solsonès	3	1
Tarragonès	14	2
Terra Alta	0	0
Urgell	5	1
Vallès Occidental	25	2
Vallès Oriental	39	3
TOTAL	671	80

ERC, MUNICIPI A MUNICIPI

ALT CAMP	Vots	%	Reg.
Alcover	241	10,63	1
El Pla de Santa Maria	406	37,32	4
La Masó	109	50,70	4
Mont-ral	11	10,38	-
Puigpelat	42	12,28	1
Querol	17	6,88	-
Valls	2.265	21,75	5
Vilabella	261	49,34	4
ALT EMPORDÀ	Vots	%	Reg.
Agullana	210	41,58	3
Avinyonet de Puigventós	34	10,66	-
Bàscara	193	33,16	2
Cabanes	131	25,79	2
Castelló d'Empúries	275	11,39	1
Cistella	106	58,24	4
Darnius	54	14,88	1
Figueres	1.016	7,01	1
L'Escala	161	5,14	-
La Jonquera	327	23,27	3
La Vajol	25	36,23	-
Llers	36	5,93	-
Mollet de Peralada	36	20,45	-
Palau-saverdera	123	18,30	1
Pontós	0	0,00	-
Roses	371	6,40	1
Terrades	37	32,74	2
Ventalló	86	20,98	1
Vilajuïga	228	40,07	3
ALT PENEDEÈS	Vots	%	Reg.
Avinyonet de Penedès	59	7,73	-
Castellet i la Gornal	81	9,64	1
Castellví de la Marca	90	10,75	1
Fontrubí	199	27,15	2
Gelida	705	28,15	3
Olesa de Bonesvalls	82	14,80	1
Sant Llorenç d'Hortons	103	11,29	1
Sant Pere de Riudebitlles	541	40,86	5
Sant Quintí de Mediona	182	15,49	1
Sant Sadurní d'Anoia	783	14,21	2
Subirats	384	24,69	3
Vilafranca del Penedès	1.776	12,39	2
ALT URGELL	Vots	%	Reg.
Alàs i Cerc	30	9,71	-
Arsèguel	41	39,81	1
Cabó	10	12,20	-
Coll de Nargó	73	21,04	1
Figols i Alinyà	31	14,49	1
Josa i Tuixén	51	37,23	1
La Seu d'Urgell	1.591	29,50	5
La Vansa i Fórnols	55	39,29	2
Les Valls de Valira	79	16,99	1
Montferrer i Castellbò	121	24,59	2
Oliana	179	14,14	1
Organyà	124	18,70	1
Peramola	49	15,41	1
Ribera d'Urgellet	108	20,07	1
ANOIA	Vots	%	Reg.
Calaf	285	16,08	2
Calonge de Segarra	68	54,84	2
Capellades	897	37,70	4
El Bruc	11	1,77	-
Els Hostalets de Pierola	262	35,41	3
Igualada	1.455	9,05	2
Jorba	18	5,23	-
Òdena	212	13,83	1
Orpí	2	1,56	-
Piera	336	8,75	1
Santa Margarida de Montbui	270	6,02	1

Vilanova del Camí	103	2,21	-
BAGES	Vots	%	Reg.
Aguilar de Segarra	53	42,74	1
Balsareny	359	19,87	2
Calders	249	58,87	4
Cardona	803	22,15	3
Castellbell i el Vilar	189	10,13	1
L'Estany	205	62,50	5
Manresa	3.708	13,04	3
Moià	593	26,26	3
Monistrol de Montserrat	506	32,60	4
Navarcles	138	4,27	-
Navàs	670	18,36	2
Sallent	611	15,92	2
Sant Feliu Sasserra	292	61,86	5
Sant Fruitós de Bages	757	27,37	4
Sant Joan de Vilatorrada	138	3,08	-
Sant Salvador de Guardiola	274	26,32	2
Sant Vicenç de Castellet	856	24,11	3
Santa Maria d'Oió	313	45,10	3
Santpedor	666	22,54	3
Súria	212	5,89	-
BAIX CAMP	Vots	%	Reg.
Almóster	174	36,55	3
Arbolí	10	12,99	-
Cambrils	635	7,83	1
Castellvell del Camp	189	23,89	2
Colldejou	60	42,25	1
L'Argentera	7	6,86	-
La Selva del Camp	198	8,02	1
Les Borges del Camp	199	18,62	2
Mont-roig del Camp	1.181	33,64	5
Montbrí del Camp	402	39,57	4
Reus	3.728	10,14	3
Riudoms	517	18,47	2
Vandellòs	266	10,46	1
Vilaplana	152	37,62	3
Vinyols i els Arcs	126	16,64	1
BAIX EBRE	Vots	%	Reg.
Deltebre	174	2,55	-
L'Ametlla de Mar	93	3,01	-
Roquetes	512	15,42	2
Tortosa	1.050	7,06	1
BAIX EMPORDÀ	Vots	%	Reg.
Belcaire d'Empordà	118	34,60	2
Castell-Platja d'Aro	126	4,35	-
Gualta	71	37,77	3
La Bisbal d'Empordà	359	8,34	1
Mont-ras	52	5,83	-
Palafugell	529	6,28	1
Palamós	355	5,29	1
Sant Feliu de Guíxols	447	5,12	1
Santa Cristina d'Aro	120	8,32	1
Torroella de Montgrí	850	20,77	3
BAIX LLOBREGAT	Vots	%	Reg.
Abrera	208	5,76	-
Begues	129	6,08	-
Castelldefels	797	4,56	-
Collbató	162	13,34	1
Cornellà de Llobregat	2.120	6,10	1
El Papiol	186	9,18	1
El Prat de Llobregat	764	3,03	-
Esparreguera	432	5,37	1
Esplugues de Llobregat	998	4,88	-
Gavà	788	4,90	-
Martorell	908	9,44	1
Molins de Rei	1.004	10,85	2
Olesa de Montserrat	809	9,66	1
Sant Andreu de la Barca	311	3,69	-
Sant Boi de Llobregat	1.124	3,64	-
Sant Esteve de Sesrovires	62	2,60	-
Sant Feliu de Llobregat	904	5,39	1
Sant Joan Despí	911	7,07	1
Sant Just Desvern	568	8,43	1
Sant Vicenç dels Horts	775	8,19	1
Santa Coloma de Cervelló	254	12,50	1
Vallirana	227	5,49	-
Viladecans	711	3,38	-
BAIX PENEDEÈS	Vots	%	Reg.
Calafell	374	6,95	1
Cunit	118	4,16	-
El Montmell	23	7,17	-
El Vendrell	396	3,85	-
L'Arboç	266	13,29	1
Sant Jaume dels Domenys	295	34,18	3
BARCELONÈS	Vots	%	Reg.
Badalona	3.955	4,72	-

RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS

Barcelona	45.241	6,53	3
L'Hospitalet	2.445	2,44	-
Sant Adrià de Besòs	235	1,89	-
Santa Coloma de Gramenet	762	1,57	-
BERGUEDÀ	Vots	%	Reg.
Avià	112	9,77	1
Berga	1.679	22,96	4
Gironella	350	11,73	1
Guardiola de Berguedà	89	13,20	1
La Nou de Berguedà	47	47,96	1
La Quar	1	1,82	-
Olvan	267	40,89	4
Puig-reig	1.000	36,13	4
Sant Julià de Cerdanyola	57	31,49	-
CERDANYA	Vots	%	Reg.
Bellver de Cerdanya	275	31,90	3
Bolvir	31	15,74	-
Das	66	56,41	4
Ger	67	25,28	2
Lles	46	21,00	1
Llivia	217	40,26	3
Puigcerdà	1.985	58,26	9
Urús	16	13,11	-
CONCA DE BARBERÀ	Vots	%	Reg.
L'Espluga de Francolí	224	11,05	1
Montblanc	769	23,97	3
Santa Coloma de Queralt	221	14,24	2
Sarral	255	31,17	3
Vilanova de Prades	15	12,00	-
GARRAF	Vots	%	Reg.
Sitges	514	5,69	1
Vilanova i la Geltrú	1.809	7,62	2
GARRIGUES	Vots	%	Reg.
Arbeca	178	13,20	1
Cervià de les Garrigues	192	37,14	3
El Cogul	71	50,71	3
Granyena de les Garrigues	42	37,17	2
Juneda	640	35,63	4
Les Borges Blanques	1.366	47,63	7
Vinaixa	152	37,35	3
GARROTXA	Vots	%	Reg.
Mieres	102	43,59	3
Olot	1.138	7,90	1
GIRONÈS	Vots	%	Reg.
Bescanó	727	38,34	5
Cassà de la Selva	2.127	53,15	8
Girona	3.170	9,26	2
Salt	756	8,16	2
Sarrià de Ter	252	12,82	1
Vilablareix	401	42,61	4
MALLORCA	Vots	%	Reg.
Manacor	275	2,01	-
Palma	377	0,31	-
MARESME	Vots	%	Reg.
Alella	540	15,05	2
Arenys de Mar	1.068	17,57	3
Arenys de Munt	380	11,21	1
Cabrera de Mar	746	40,94	5
Cabrils	370	19,29	2
Calella	1.387	23,36	4
Canet de Mar	440	8,02	1
Dosrius	205	14,05	1
El Masnou	1.392	15,09	3
Malgrat de Mar	356	5,51	1
Mataró	1.935	4,06	-
Montgat	311	8,15	1
Palafolls	133	5,31	-
Pineda de Mar	363	4,08	-
Premià de Dalt	390	9,47	1
Premià de Mar	1.218	10,97	2
Sant Cebrià de Vallalta	138	16,08	1
Sant Pol de Mar	519	27,43	3
Teià	689	27,10	3
Tiana	292	10,18	1
Vilassar de Mar	1.470	18,58	3
MONTSIÀ	Vots	%	Reg.
Alcanar	542	11,43	2
Amposta	1.006	11,91	2
Godall	71	12,98	1
La Sénia	115	3,74	-
Sant Carles de la Ràpita	1.083	17,54	3
Ulldecona	251	7,37	1
NOGUERA	Vots	%	Reg.
Artesa de Segre	741	40,54	5
Balaguer	667	8,90	1
Bellcaire d'Urgell	344	33,24	3
Bellmunt d'Urgell	25	15,24	-

Castelló de Farfanya	91	21,72	1
Cubells	79	26,96	2
Menàrguens	16	2,73	-
Montgai	271	49,72	4
Oliola	56	31,64	-
Preixens	115	32,58	2
Térmens	111	10,72	1
Vallfogona de Balaguer	225	22,61	2
OSONA	Vots	%	Reg.
Calldetenes	735	68,50	7
Centelles	103	3,23	-
Collsuspina	75	38,07	3
Folgueroles	127	13,23	1
Gurb	315	33,55	3
Les Masies de Roda	145	37,66	3
Les Masies de Voltregà	139	9,35	1
Manlleu	1.873	21,30	4
Montesquiu	289	51,70	4
Olost	355	46,59	4
Perafita	70	30,97	2
Prats de Lluçanès	555	37,35	4
Roda de Ter	420	15,37	2
Sant Julià de Vilatorrada	160	12,76	1
Sant Quirze de Besora	721	57,00	7
Santa Eugènia de Berga	360	31,47	3
Taradell	1.054	41,93	5
Tavernoles	106	58,89	4
Torelló	492	8,22	1
Vic	2.478	17,83	4
PALLARS JUSSÀ	Vots	%	Reg.
La Pobla de Segur	225	12,66	1
Tremp	381	13,06	2
PLA DE L'ESTANY	Vots	%	Reg.
Banyoles	1.767	24,39	5
Camós	93	19,79	1
Cornellà del Terri	380	36,89	3
Fontcoberta	272	40,42	4
Palol de Revardit	101	38,85	3
Porqueres	192	9,22	1
Sant Miquel de Campmajor	87	54,38	4
PLA D'URGELL	Vots	%	Reg.
Bellvís	563	40,30	4
Castellnou de Seana	180	38,46	3
El Palau d'Anglesola	363	36,63	3
Ivars d'Urgell	447	38,60	3
Linyola	246	14,51	1
Miralcamp	86	9,75	-
Mollerussa	422	8,42	1
Torregrossa	166	10,57	1
Vilanova de Bellpuig	338	46,11	4
PLANA ALTA	Vots	%	Reg.
Castelló de la Plana	515	0,75	-
PRIORAT	Vots	%	Reg.
Cornudella de Montsant	304	46,55	3
El Molar	34	14,98	1
Falset	69	4,13	-
RIBERA D'EBRE	Vots	%	Reg.
Benissanet	92	13,83	1
Flix	197	7,17	-
Ginestar	181	27,47	2
Móra d'Ebre	100	3,28	-
RIPOLLÈS	Vots	%	Reg.
Campdevàdol	249	11,39	1
Campelles	31	33,70	1
Gorbèn	90	46,39	2
Ogassa	43	21,50	1
Ribes de Freser	567	41,45	5
Ripoll	666	11,15	2
Sant Joan de les Abadesses	774	31,63	4
SELVA	Vots	%	Reg.
Amer	334	23,07	2
Bianes	878	6,48	1
Breda	586	29,99	3
Brunyola	109	40,07	3
Caldes de Malavella	495	24,04	3
Hostalric	254	14,91	1
La Cellera de Ter	608	47,13	5
Lloret de Mar	557	7,25	1
Riells i Viabrea	77	7,57	-
Sant Feliu de Buixalleu	156	34,67	2
Sant Hilari Sacalm	1.053	39,06	5
Santa Coloma de Farners	425	9,71	1
Sils	67	4,25	-
Susqueda	4	7,14	-
Tossa de Mar	119	4,54	-
Vidreres	765	31,98	4
SEGARRA	Vots	%	Reg.

Biosca	52	25,62	2
Cervera	446	11,39	1
Els Plans de Sió	113	27,83	2
Guissona	583	37,64	6
Massoteres	7	6,80	-
Torà	204	29,39	3
Torreblanca	201	45,48	3
SEGRIÀ	Vots	%	Reg.
Aitona	243	18,95	2
Alcarràs	337	12,57	1
Alcoletge	520	49,10	5
Alfarràs	392	22,13	2
Alguaire	81	5,31	-
Almacelles	162	5,56	-
Almenar	431	20,81	2
Alpicat	185	9,74	1
Artesa de Lleida	103	12,35	1
Lleida	3.961	7,65	2
Seròs	301	30,37	3
Soses	208	21,03	2
Vilanova de Segrià	195	39,71	3
SOLSONÈS	Vots	%	Reg.
Solsona	714	19,33	3
TARRAGONÈS	Vots	%	Reg.
Altafulla	182	11,04	1
El Catllar	178	17,20	1
La Riera de Gaià	142	24,78	2
La Secuita	384	62,24	6
Salou	142	2,75	-
Tarragona	2.572	5,03	1
Torredembarra	905	18,53	2
Vilallonga del Camp	118	15,28	1
TERRA ALTA	Vots	%	Reg.
Gandesa	73	4,16	-
URGELL	Vots	%	Reg.
Agramunt	566	21,72	2
Bellpuig	423	19,48	2
Ciutadilla	64	31,37	-
Nalec	23	26,44	1
Ossó de Sió	40	31,50	-
Tàrraga	253	4,29	-
VALLÈS OCCIDENTAL	Vots	%	Reg.
Badia del Vallès	49	0,79	-
Barberà del Vallès	371	3,58	-
Castellar del Vallès	1.034	14,19	2
Cerdanyola del Vallès	824	3,88	-
Matadepera	337	10,72	1
Montcada i Reixac	787	6,74	1
Palau de Plegamans	231	5,18	1
Rellinars	100	38,76	3
Ripollet	1.710	14,85	3
Rubí	1.169	5,49	1
Sabadell	3.996	5,07	1
Sant Cugat del Vallès	1.943	8,14	2
Sant Llorenç Savall	525	44,91	5
Sant Quirze del Vallès	334	6,47	1
Santa Perpètua de Mogoda	709	9,41	1
Sentmenat	271	9,28	1
Terrassa	3.827	5,63	1
Ullastrell	67	9,10	-
Vacarisses	131	9,25	1
VALLÈS ORIENTAL	Vots	%	Reg.
Aiguafreda	153	10,96	1
Caldes de Montbui	404	6,20	1
Canovelles	243	4,25	-
Canoves i Samalús	70	6,36	-
Cardedeu	715	12,39	2
Granollers	2.056	9,09	2
La Garriga	746	13,48	2
La Roca del Vallès	68	1,77	-
Les Franqueses del Vallès	471	8,91	1
Lliçà d'Amunt	1.050	24,58	4
Llinars del Vallès	547	18,26	2
Mollet del Vallès	626	3,52	-
Montmany-Figaro	72	14,97	1
Montornès del Vallès	217	4,07	-
Montseny	104	44,07	3
Sant Celoni	769	11,65	2
Sant Feliu de Codines	82	3,74	-
Sant Fost de Campsentelles	217	7,40	1
Sant Pere de Vilamajor	355	28,56	3
Santa Eulàlia de Ronçana	712	33,09	4
Santa Maria de Martorelles	75	16,74	1
Santa Maria de Palautordera	449	13,38	2
Tagamanent	44	36,07	1
Vallgorguina	381	49,67	5
Vallromanes	118	16,64	1

El pacte de centreesquerra acaba amb 16 anys de govern del PP

La pèrdua de tres diputats pel PP —i per tant de la majoria absoluta— ha fet possible l'alternativa d'un govern de centreesquerra que aplegarà durant els propers quatre anys PSIB-PSOE, UM, PSM-EN, EU-EV i el Pacte Progressista d'Eivissa, en el qual hi participa ERC.

De fet acabar amb setze anys de govern popular a les

Illes Balears ha estat possible per la decisió d'UM que, amb només tres diputats i desatenent les proposicions que el PP li ha formulat, s'ha inclinat per donar pas a un govern que liderarà el socialista Francesc Antich.

Una decisió que s'explica per la complexa estructura institucional illenca que preveu, en el seu article 26, que els pressupostos de les Illes Balears només podran ser aprovats amb la majoria dels vots dels diputats d'almenys dos dels tres consells insulars. Com que Menorca i les Pitiüses seran governades per les esquerres si Munar hagués atès la invitació del PP a formar part del govern, aquest s'hagués trobat amb dificultats enormes per funcionar.

Munar, a més, passa comptes amb el PP que de sempre ha intentat fagocitar

UM. Destituïda per Gabriel Cañellas com a consellera del govern balear el 1992, el mateix Cañellas va apujar del 3% al 5% el mínim per obtenir representació al Parlament amb la finalitat que UM hi restés fora. Però UM hi entrà i presidí el Consell Insular de Mallorca.

La dificultat de l'acord obre per altra banda la possibilitat que UM i el PSM concorrin junts a les properes eleccions generals previstes per l'any que ve, superant els desencontres entre ambdues organitzacions que hauran de treballar juntes al Consell Insular de Mallorca, presidit per Maria Antònia Munar.

Es dona el cas que els altres consells insulars també seran presidits per dones. El de Menorca per la socialista Joana Barceló i el d'Eivissa i Formentera per

La presidenta del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, Pilar Costa —al centre—, amb els 6 diputats i diputades del Pacte progressista eivissenc.

Pilar Costa, cap de llista del Pacte Progressista.

Mallorca

La candidatura d'ERC a Mallorca, encapçalada per Josep Serra ha aconseguit 1.106 vots, un resultat similar al de 1995 —primera ocasió en que ERC presentà llista pròpia. Tot i no assolir cap electe municipal amb les llistes presentades a Palma i Manacor, aquesta última, formada per gent molt jove i encapçalada per Bartomeu Frau ha aconseguit superar el 2% dels vots.

El Pacte d'Eivissa

El Pacte Progressista d'Eivissa que inclou el PSIB-PSOE, Els Verds, l'ENE i ERC ha aconseguit acabar amb l'hegemonia del PP a l'illa.

El Pacte ha permès a ERC assolir dos regidors per primer cop a la major de les illes Pitiüses, un al municipi de Sant Josep de sa Talaia i l'altre a la vila d'Eivissa.

ILLES BALEARS I PITIÜSES

	Vots	%	Escons
PP	160.545	44,0%	28
PSIB-PSOE	80.327	22,0%	13
PSM-EN	42.748	11,7%	5
UM	26.682	7,3%	3
EU-EV	19.793	5,4%	3
PACTE	16.161	4,4%	6
ASI	2.368	0,6%	-
CPB	1.643	0,5%	-
COP	1.536	0,4%	1
AIPF	1.183	0,3%	-
ERC	1.106	0,3%	-

Un triomf complet del PP

→ MANEL COLLADO
ERC-PAÍS VALENCIÀ

En efecte, al País Valencià el triomf del PP ha estat complet, exhaustiu. Ha incrementat els seus vots, el seu percentatge, i els seus electes en la triple cita electoral. També han tingut èxit les estratègies que ha utilitzat per a desgastar els contrincants.

A UV li ha dedicat un ampli catàleg d'atencions: des d'iniciativa les escissions —Iniciativa de Progrés de la Comunitat Valenciana, Alternativa Valenciana—, fins a la compra de voluntats —el cas més cridaner va ser el de la consellera d'Agricultura, però també són importants els dels anticatalanistes furibunds de Lo Rat Penat i de l'Acadèmia de Cultura Valenciana—, passant per l'apropiació de la figura de González Lizondo. El resultat és que UV s'ha quedat fora de les Corts i dels ajuntaments de les principals ciutats. Com ja s'ha dit d'UV la dreta la va inventar i la dreta la va matar.

Contra el PSOE no han hagut de dirigir molts esforços: era suficient el desgavell intern generat per l'esgotament del projecte en clau valenciana. Només calia rematar la feina. A aquest objectiu finalista ha anat dirigit un tracte de cert favor al BNV per a que aquest poguera restar vots al PSOE. En aquest sentit ningú no pot fer cap retret al BNV: si un rep ajudes gratuïtes, benvingudes siguen.

EU havia triat lliurement sotmetre's a una direcció federal. Per tant, en el pecat porten la penitència. No obstant, pensem que des de l'entorn del PP es va animar —amb enquestes trucades?—, el canvi de parella protagonitzat pels Verds que suposava un nou colp contra EU, oxigen per al BNV i, al remat, un negoci ruïnós per als Verds.

El resultat és sabut. Majoria absoluta del PP als ajuntaments de les tres capitals, a les tres diputacions i a les Corts Valencianes.

Reflexió necessària

Molt s'ha parlat de la perversitat del sistema electoral valencià que ha deixat sense representació dues formacions que sumen 210.000 vots. Res que afegir, però no perpetraré la hipocresia de dir que lamente la nova condició extraparlamentària d'UV. El resultat electoral de

BNV dona dues dades objectives i positives; la coalició amb els Verds els ha aportat uns 25.000 vots, i per primera vegada retenen el vot municipal en l'urna autonòmica. Tot i això, el resultat ha estat insuficient per a entrar a les Corts, i sense la coalició amb els Verds ara es podria debatre sobre la magnitud de la tragèdia. Només cal mirar-se el resultat de les eleccions europees on la coalició era BNV-CiU, i el resultat no ha arribat als 55.000 vots, el 2,5%.

Ací ens podem fer la següent pregunta: si el BNV s'haguera reivindicat des de la seua constitució com a força d'esquerres i necessària per a frenar al PP, en comptes d'esperar a fer-ho els últims dies de campanya, l'hi haurien sobrat vots per a entrar a les Corts?. Considerant que al País Valencià el nacionalisme sempre ha estat d'esquerres, considerant les llargues crisis del PSOE i d'EU i considerant les desenes de milers de vots d'aquests partits que han anat a parar a l'abstenció, la resposta és necessàriament afirmativa. Clar, que reivindicar-se d'esquerres implica comportaments d'esquerres.

Especulacions es poden fer per a tots els gustos, i n'hi ha una que ha agafat cos a la llum del resultat electoral relativa a la possi-

Eduardo Zaplana tornarà a ser president quatre anys més.

bilitat de rehabilitar i concretar el projecte de la Convergència Valenciana, amb el BNV i allò que aguante d'UV. Projecte al que es podrien incorporar també aquelles candidatures de la Ribera tributàries de la família Blasco. Podria ser, això de la convergència. I si finalment és, s'hauria aconseguit una fita històrica: reconvertir, en un temps rècord, el nacionalisme d'esquerres en una opció conservadora.

De moment Pere Mayor ha negat aquesta possibilitat. Però no n'hi ha prou. No seria sobrer, i ho dic amb el respecte degut, que el proper congrés de la UPV dirigira una mirada cap a l'esquerra i teoritzara sobre la pluralitat interpretativa de l'abast de fet nacional. Perquè l'estratègia que han seguit, basada en la resituació en l'espai polític de centre, i amani-

da amb el reduccionisme covard i excoent de la concepció nacional, és una estratègia que ha fracassat rotundament. Aquesta és la principal lliçó del resultat electoral.

Tampoc serà suficient la reflexió —si és que es produeix— d'un congrés de la UPV. La situació política del País Valencià demana molta responsabilitat i compromís. Pasqual Mollà des d'EU ha qualificat els resultats electorals de la seua formació com de fracàs sense matisos. Ara ens agradaria que, ni que fora per una vegada, ens expliqués com pensa superar el fracàs.

Nosaltres al País Valencià continuem apostant per un projecte polític que considerem legítim, necessari i possible, i que es defineix amb dues paraules: esquerra pròpia.

PAÍS VALENCIÀ

	Vots	%	Escons
PP	1.083.306	48,64%	49
PSOE	767.442	34,46%	35
EU	136.836	6,14%	5
UV	105.987	4,76%	-
BNV-EV	102.673	4,61%	-

Miquel Mayol pren el relleu d'Heribert Barrera al Parlament europeu

El 13 de juny ERC assolia els millors resultats de la seva història al Parlament europeu i garantia que durant mitja legislatura, Miquel Mayol, un conciutadà de la Catalunya del Nord, esdevingui representant de tots els catalans, de banda i banda de les Alberes, per primer cop des de que la frontera francoespanyola ens dividís el 1658.

«Sóc ciutadà francès, sóc català, sóc europeu». Aquesta autopresentació de Miquel Mayol al video electoral va ser tota una declaració de principis que resumia dos dels eixos bàsics de la candidatura d'ERC: la nacional, la defensa de Catalunya, de Salses a Guardamar, a les institucions comunitàries; i l'europeista, la voluntat de superar i extingir les actuals fronteres estatals existents al continent. I aquest missatge anà més enllà dels espais gratuïts televisius. Als actes públics celebrats arreu del territori es recordava el personatge que apareixia just a l'inici del video: un jove «pijo» que, arrambat en un esportiu i amb els màstils del Port Olímpic de Barcelona com a paisatge, s'interrogava sobre el fet que el candidat d'ERC fos de Perpinyà, «si Perpinyà no és Espanya, no?». Al míting del primer dia de campanya, a la capital de l'Alt Camp, Josep-Lluís Carod-Rovira ja rematava la jugada iniciada pel jove de Pedralbes quan, arrencant els aplaudiments dels assistents, afirmà: «té raó, Perpinyà no és Espanya i, amb ERC, Valls tampoc no és Espanya!».

Un candidat poc conegut

A les dificultats pròpies d'una campanya electoral se li afegien dues al candidat d'ERC: el seu poc coneixement per part de la ciutadania del sud de la frontera francoespanyola, sobretot en comparació amb un secretari general del partit al govern al Principat (Pere Esteve) un candidat en tres ocasions a la presidència a la Generalitat de Catalunya, (Raimon Obiols) i a un exsecretari general del PSUC i ara exvice-president del Parlament europeu (Antoni Gutiérrez Díaz). I d'aquest darrer personatge vingué el segon problema afegit; tant ell com altres candidats i dirigents d'IC-V (Imma Mayol i Jaume Bosch principalment) engegarem ja abans del 28 de maig una intensa campanya de declaracions fal·laces, afirmant sense cap escrúpul que els vots a la candidatura d'ERC-EV anirien a parar al grup popular europeu on és el PP i

també UDC, pel fet que el PNV en formava part.

Aquest bombardeig de declaracions no fou un fenomen aïllat d'hostilitat contra ERC per part de l'organització autodenominada ecosocialista, ja que aquesta va ser qui instà els verds espanyols a presentar un recurs contra la coalició PNB-EA-ERC-EV-UM que, després de perdre-la a la Junta Electoral Central arribà sense èxit al mateix Tribunal Constitucional.

La campanya intoxicadora, malgrat l'important ressò que en feren alguns mitjans de comunicació, no només no tingué cap resultat negatiu detectable sobre la candidatura de l'esquerra independentista, sinó que li acompanyaren dos efectes «colaterals» no previstos (i segurament gens desitjats) per la formació de Rafael Ribó: primer perderen l'escó al Parlament europeu malgrat l'aliança a darrera hora amb Los Verdes; i segon, el PNV decidia a mitjan del mes de juliol abandonar el grup parlamentari popular europeu «per conservador» i demanar l'entrada al mateix que EA i ERC.

Un missatge clar

Un dels elements que propicià els bons resultats d'ERC, a banda del creixement general de la formació, ha estat la claredat del missatge davant el procés de construcció europea. A més de plantejar propostes en els terrenys social i laboral, mediambiental i de sostenibilitat i d'aprofundiment democràtic, Mayol deixava sense arguments als altres candidats als debats celebrats quan plantejava els escenaris de futur per al nostre país: «A Europa l'únic que compten són els estats que la formen; si Catalunya vol fer valer la seva veu ha d'esdevenir Estat. Aquí no compten ni Assemblees de regions i ciutats», tot fent referència implícita al paper ornamental de les presidències de Jordi Pujol i Pasqual Maragall en aquests dos organismes consultius europeus que no tenen cap poder polític.

I el missatge d'esquerres,

nacional i europeista es feu sentir per tot el país durant els 15 dies de campanya. Si el mateix dia 28, hores abans del començament oficial de la campanya, Miquel Mayol iniciava simbòlicament la campanya a Perpinyà, a les 12 de la nit participava en la primera encartellada a Tarragona, com a expressió del que seria la política de campanya: donar suport als alcaldables d'ERC participant als seus mítings centrals. Així, a més d'anar a València on celebrà una conferència de premsa amb el candidat del Front pel País Valencià a Castelló de la Plana, dedicà una jornada sencera a les Illes Balears amb un míting a Palma en el que subratllà la transcendència que el president del govern espanyol José Maria Aznar hagués expressat la seva preocupació perquè ERC formés part d'un govern, pel fet de ser «un partit que vol la desagregació d'Espanya»; advertència que ell mateix i altres dirigents del PP no es cansaren de repetir abans i després del 13 de juny.

Un nou grup al Parlament europeu

Malgrat els bons resultats obtinguts per la nostra coalició i els del BNG, SNP, Plaid Cymru i la Volksunie, es quedava lluny dels 14 eurodiputats necessaris per a constituir grup parlamentari propi i s'obria el període de negociacions que ràpidament se centraren en els diputats verds. Fruit dels acords presos a partir d'una declaració de mímins polítics compartits, entre els quals cal destacar el reconeixement del dret a l'autodeterminació al sí de la UE, la nova legislatura europea comptarà amb un nou grup parlamentari que, sota la denominació «Els Verds - Aliança Lliure Europea» esdevindrà el quart en nombre de representants (48 amb la incorporació a darrera hora del PNV) a la cambra d'Estrasburg. Ja abans de la constitució de l'europarlament, el futur diputat Miquel Mayol anunciava la primera iniciativa que a proposta d'ERC defensaria l'eurodiputat d'EA Gorka Knörr: «una resolució de condemna

Miquel Mayol en el míting central, a la plaça del Rei, de Barcelona.

ESTAT ESPANYOL

	Vots	%	Escons
PP	8.346.166	39,73%	27
PSOE	7.409.427	35,27%	24
IU	1.211.589	5,77%	4
CIU-BNV-PSM	934.118	4,45%	3
CC-PA-UV-PAR	672.904	3,20%	2
PNV-EA-ERC-EV-UM	611.737	2,91%	2
BNG	347.006	1,65%	1
EH	306.616	1,46%	1
Los Verdes - IP	299.464	1,43%	-
Los Verdes - Grupo Verde	136.792	0,65%	-

PRINCIPAT

	Vots	%
PSC	991.120	34,57%
CIU	839.579	29,28%
PP	484.101	16,88%
ERC-EV	173.570	6,05%
IC-V (IP)	155.861	5,44%
EUiA	58.528	2,04%
Els Verds - Grup Verd	36.608	1,28%

PAÍS VALENCIÀ

	Vots	%
PP	1.079.258	47,71%
PSOE	805.058	35,59%
EU	130.091	5,75%
UV	89.670	3,96%
BNV	54.562	2,41%
Els Verds (IP)	17.562	0,78%
Los Verdes - Grupo Verde	16.919	0,75%
ACV	4.516	0,20%
EH	3.858	0,17%
ERC-EV	3.057	0,14%

ILLES BALEARS

	Vots	%
PP	169.425	47,03%
PSOE	99.886	27,73%
PSM	33.312	9,25%
UM	20.109	5,58%
EU	13.493	3,75%
Els Verds (IP)	5.803	1,61%
Los Verdes - Grupo Verde	4.378	1,22%

contra l'Estat francès per no haver signat la Carta Europea de les Llengües» que l'obligaria a treure de la seva constitució l'article que entronitza el francès com a única «llengua de la República».

A inicis del 2002 Mayol s'asseurà al seu escó al Par-

lament europeu, per defensar en primera persona, fent pinya amb la resta de diputats de l'ALE, l'objectiu que resumia el lema de la campanya «Lliures dins una Europa sense fronteres», sostenible econòmicament i justa socialment.

© DINA CALVET

Jaume Oliveras

«ERC està adquirint una personalitat pròpia dins el món municipal»

El secretari de Política Municipal d'ERC, valora en aquesta entrevista l'actual projecció municipalista de la nostra organització, després del magnífic resultat assolit el passat 13 de juny en les eleccions locals.

Jaume Oliveras
(El Masnou, 1962)

Llicenciat en Geografia i Història per la Universitat de Barcelona. Inicià la seva activitat política el 1980 a Nacionalistes d'Esquerra. Posteriorment ingressà a l'MDT de la direcció del qual en formà part. Impulsor de l'Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista (AMEI) i regidor al Masnou (1987-91) per la Candidatura d'Unitat Popular. L'octubre del 1995 ingressà a ERC al capdavant d'un col·lectiu provinent de l'Assemblea d'Unitat Popular (AUP).

→ ÀNGEL RAMOS

Des de Nacionalistes d'Esquerra (NE), sempre has estat vinculat a la feina municipal?

Sí. El 1983, amb dinou anys, ja vam muntar una llista de NE al Masnou, bàsicament de gent jove, i en vaig ser el cap de llista. Vam treure un 3,5%. Des d'aleshores sempre he estat vinculat a l'àmbit municipal. El 1987 ens vàrem presentar com a Candidatura d'Unitat Popular (CUP) i en vaig ser escollit regidor. El 1991 no vam repetir per molt poc. El 1995 vam coaligar-nos amb IC, traient dos regidors. Vaig plegar en entrar a ERC.

Que era l'AMEI?

L'Assemblea Municipal de

l'Esquerra Independentista (AMEI), que neix el 1984, fou un intent de coordinar diferents col·lectius, alcaldes i regidors que es movien en l'espai de l'esquerra independentista, com els alcaldes d'Arbúcies i de Sant Pere de Ribes. Era un vincle de trobada de col·lectius locals, una mica aïllats.

Amb el pas del temps com valoreu el que va representar per l'independentisme l'MDT?

Tot té els seus elements positius i negatius. Però veient-ho amb una perspectiva històrica i malgrat tots els errors que es van cometre a l'MDT i altres processos similars, crec que hi ha un moment determinat, en què l'independentisme se situa

va al marge de les forces polítiques parlamentàries, que s'intenta crear una opció rupturista. Això, que no va ser possible, és una realitat que s'ha anat assumint per diversos col·lectius en diferents etapes com s'ha anat veient en els diferents processos d'incorporació a ERC. Malgrat tot, malgrat l'excessiva ideologització i fraccionament d'aquest espai, aquests col·lectius van tenir el seu paper en un moment històric determinat d'extensió social de l'independentisme quan gairebé ningú feia servir la paraula independència, que estava molt marginalitzada. Tant l'MDT com la Crida a la Solidaritat van contribuir a aquesta extensió social de l'independentisme

que ha acabat canalitzant-se a través d'ERC.

Creus que hi ha lloc per una opció independentista al marge d'ERC?

Crec que no. A un nivell no estrictament polític, de casal o d'entitat, potser sí. Però com a opció política no té cap sentit ni viabilitat.

Suposo que hi ha un abans i un després en la teva vida política i personal arran de les detencions del 1992...

Sí. Ja queda una mica lluny però evidentment et marca d'una manera important. Dos anys de presó són una experiència que, com tot, té els seus elements negatius i positius. Aprens a relativitzar més les coses, però la meva activitat política tam-

poc no va parar, vaig centrarme en la reflexió i es va produir una evolució que acabaria vinculant-me a ERC.

Com t'expliques que un personatge com el jutge Garzón portes a terme aquella operació?

Garzón té una personalitat una mica curiosa. Em recorda un personatge d'aquella sèrie televisiva que de dia feia de jutge i de nit sortia amb una moto perseguint delinqüents. El personatge és aparentment progressista, com ha semblat arran del cas Pinochet, però és un típic «hechao palante» espanyol amb un gran afany de protagonisme i molts processos judicials que ha incoat s'han hagut de tirar enrere per defectes de forma. I també té un cert cinisme. Un jutge ha de saber que passa durant quatre o cinc dies incomunicat. I si no ho sap, és perquè no ho vol saber.

Quin balanç fas dels resultats electorals?

El balanç quantitatiu és francament positiu. Hem passat de 525 regidors a 673 d'una forma molt homogènia, tant a la Catalunya interior com a la rural, tant a les ciutats intermèdies com a les ciutats grans i els entorns metropolitans. ERC, tenint en compte tot el que li ha passat en aquests últims anys, ha estat la gran triomfadora en aquestes eleccions. Però el balanç qualitatiu encara és millor. La capacitat de decisió d'ERC és molt més gran a partir d'ara. ERC és un partit decisiu a l'hora de configurar majories de govern. Som el tercer pol municipal. Som «l'objecte de desig», per dir-ho d'alguna manera. IC-V s'ha mantingut en una situació de marginalitat o d'entrega al PSC. ERC es configura cada cop més

com un projecte polític amb capacitat de governar els ajuntaments de poblacions cada cop més importants. Això ens obliga, des de la Secretaria de Política Municipal, a donar una bona cobertura a tots els nostres càrrecs, tant als de govern com als d'oposició. En aquest sentit aquests dos últims anys han estat de «serveis mínims», i ara hem de passar a una nova etapa en la qual hem de posar més èmfasi en dissenyar polítiques pròpies que caracteritzin la nostra presència municipal. Hem de fer evident que ERC està adquirint una personalitat pròpia dins el món municipal.

«ERC és un partit decisiu a l'hora de configurar majories de govern. Som el tercer pol municipal»

Com valoren els 80 consellers comarcals i els 6 diputats provincials que hem assolit?

Ens permetran trencar el monolitisme de CiU en molts consells comarcals. ERC, junt amb CiU i el PSC, és l'única força que és present a les quatre diputacions, i això és molt important, pel que representa d'extensió municipal del projecte i d'assistència als regidors, que estarà molt més propera al territori.

Les eleccions han coincidit amb el 20è aniversari dels ajuntaments democràtics. Grosso modo, què ha passat en l'administració local en aquests 20 anys?

Fruit del procés de la Transició es configurà una autonomia municipal reduïda, amb un finançament insuficient i un marc competencial poc definit —cal remarcar que a part de la Llei de Bases de Règim Local, l'existència de les diputacions i les lleis territorials del Parlament de Catalunya no han ajudat a racionalitzar l'estructura administrativa del país. Malgrat tot això els ajuntaments se n'han sortit força bé i el balanç és positiu. S'ha fet molta obra pública, molts equipaments, s'ha millorat la qualitat de vida en la majoria dels municipis però ara és el moment de posar en el centre de l'actuació política determinades actuacions tant en el camp de la promoció econòmica com tot allò que fa referència a la qualitat de vida en un sentit molt genèric (cultura, habitatge...). Un altre element per resituar en la vida municipal és el de la participació. S'ha d'innovar perquè no es produeixi l'alt grau d'abstenció en les eleccions de l'administració més propera al ciutadà. Hi han coses que fallen, però tampoc s'ha de sobredimensionar excessivament el problema. En altres llocs d'Europa estant en uns nivells similars. Potser cal reformar la llei electoral, però s'ha d'anar amb molt de compte per no minimitzar el paper dels partits polítics, ja que es personalitzaria en excès la vida local.

IC-V ha criticat molt durament la política de pactes postelectorals d'ERC.

La política de pactes d'ERC és la que ha volgut ERC. Som un partit adult i ningú d'altres partits ens ha de donar consells. Partint d'aquest principi, nosaltres hem dissenyat una política

d'aliances molt flexible donant prioritat al que volia fer cada candidatura en funció de les circumstàncies de cada municipi i a partir d'aquesta situació hem coordinat a nivell nacional això per conduir-ho de la millor manera possible. Crec que hem fet pactes de progrés a tot arreu, fins i tot en els llocs en què hem pactat amb CiU. La realitat municipal és molt complexa i les receptes no valen i qui diu que només pactarà amb unes determinades formacions polítiques i prou, la realitat, al cap d'uns dies el contradu, com a passat amb IC-V a Tortosa, on fruit del seu entreguisme gairebé incondicional als socialistes, ha avalat un pacte amb el PP. No necessitem lliçons de «progres catequístes» com Rafael Ribó.

«No necessitem lliçons de "progres catequístes" com Rafael Ribó»

Hem heretat les diputacions, els consells comarcals no acaben de rutllar i als ajuntaments els hi convindria més competències. Cal una nova Llei territorial que harmonitzi tot això?

Sí, cal reformar de dalt a baix aquesta Llei. S'ha de redefinir el model territorial i administratiu simplificant les estructures, perquè hi hagi un sol nivell intermediari entre la Generalitat i el municipi, que descentralitzi la Generalitat i alhora representi els interessos dels ajuntaments. Ens hauríem de posar d'acord en aquestes noves bases de construcció territorial buscant un país molt més equilibrat, amb una administració molt més eficaç i molt més útil.

Un partit com ERC, amb perdó, què hi fa a les diputacions?

Mentre existeixin hem de ser-hi, per ajudar els nostres càrrecs municipals a administrar i governar de la millor manera possible en els seus ajuntaments.

Al Principat hi ha dues organitzacions municipalistes. Al País Basc i a l'Estat espanyol només n'hi ha una. Com valoren això?

És una situació heretada des de la Transició quan es van configurar dues entitats per diferències entre CiU i PSC. ERC està a la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) perquè és la que agrupa els ajuntaments governats per les esquerres. Però defensem la unificació de les dues organitzacions en el marc d'un 2n Congrés de Municipis de Catalunya.

ONZE DE SETEMBRE DE 1994. BARCELONA. Jaume Oliveras, al Fossar de les Moreres, en un míting organitzat per l'AUP.

Molts dels candidats d'ERC al Parlament de Catalunya procedeixen del món municipal. Què en penses?

És positiu en el sentit que ERC és un partit municipalista i és lògic que això es vegi reflectit al Parlament, alhora que es vincula la realitat local amb la política parlamentària. Els ajuntaments són l'aprenentatge fonamental per fer altres tipus d'activitat política institucional.

«Els ajuntaments són l'aprenentatge fonamental per fer altres tipus d'activitat política institucional»

De la Transició ençà, s'ha demostrat que quan les municipals ens anaven bé, les eleccions al Parlament ens anaven millor. Això serà així ara o la bipolarització ens pot afectar negativament?

Les perspectives són bones. ERC va a l'alça i les autonòmiques sempre han estat les millors eleccions per a nosaltres. La bipolarització entre Pujol i Maragall no representa cap canvi substancial en la política catalana. La gent que vulgui apostar per un canvi real només té una opció que és votar ERC. Reflectim aquesta voluntat de canvi real, de posar una sèrie de qüestions sobre la taula i que el país surti d'aquest atzucac en què es troba, donant un pas endavant tant a nivell social com a nacional.

25 D'ABRIL DE 1982. CASTELLÓ DE LA PLANA. Jaume Oliveras —assenyalat amb la fletxa— a la manifestació commemorativa de la Batalla d'Almansa.

Francesc Ferrer i Gironès

ERC defensa el tèxtil català de la competència deslleial de les importacions

El Ple del Parlament de Catalunya va aprovar el 2 de juliol per unanimitat una moció del grup d'ERC sobre les deslocalitzacions d'indústries de fora de Catalunya, en la que s'insta el govern de la Generalitat a «**demanar urgentment a la Comissió de la Unió Europea i al govern espanyol que recorrin als instruments de defensa comercial per impedir el creixement de les importacions de filats i teixits de cotó, mentre les condicions no siguin les del mercat i existeixi competència deslleial**».

Així mateix, la moció, que fou defensada pel diputat **Francesc Ferrer i Gironès**, incorpora dos altres punts, aquests transaccionats amb el grup de CiU, la primera de les quals insta al govern català, per una banda, a «**intensificar la política industrial que s'ha anat concretant en un conjunt d'estratègies amb l'objectiu de contribuir al manteniment de la indústria catalana a un grau de competitivitat en tots els àmbits i mercats, per assolir que no perdi la seva importància relativa tradicional dins del PIB**».

La segona part transaccionada insta també el govern de la Generalitat a «**posar de manifest davant dels organismes pertinents**», tant «**les ajudes atorgades per estat o mitjançant fons estatals, sota qualsevol forma, que falsegin o amenacin de falsejar la competència o produccions, amb especial vigilància d'aquells ajuts que s'atorguen per les excepcions previstes en el mateix tractat**», com també «**el poc control o la manca de rigor en l'acompliment de les mesures i normes que per part de la resta de totes les administracions públiques autonòmiques de l'Estat s'haurien d'aplicar en relació al medi ambient i contaminació derivada de les activitats industrials, la qual cosa desequilibra la competitivitat respecte a Catalunya**».

Continua la tramitació de la llei de les seleccions esportives catalanes

El projecte de llei de creació de les seleccions esportives catalanes que s'està tramitant al Parlament probablement veurà algunes modificacions substancials en el seu redactat. Concretament el grup parlamentari de CiU vol suprimir l'obligatorietat de formar part de les seleccions catalanes de tots els esportistes nascuts a Catalunya o amb més de dos anys de residència civil en el Principat. CiU proposa que els clubs esportius facin el possible per facilitar la presència dels seus esportistes als combinats catalans. A la pràctica això significaria que els esportistes podrien triar entre participar a la selecció catalana o l'espanyola.

Segons Pere Sust, secretari general de l'Esport, «**el text definitiu inclourà que no hi hagi cap exigència de cap mena per als esportistes catalans**». Excepció feta dels esportistes becats per la Generalitat que, si reben ajuts públics del Govern, no podran competir amb la selecció espanyola.

En termes semblants es va manifestar el conseller de la Presidència, Xavier Trias. Aquestes reticències del grup de la majoria responen a l'actitud del PP d'enviar el text al Consell Consultiu. Curiosament en l'escrit del PP per enviar la llei al Consell Consultiu no s'hi recull cap referència a aquest punt. Amb tot, no tothom al PP és

del mateix parer. Alguns dirigents d'aquesta organització han reconegut que portar al Consell una llei fruit d'una iniciativa popular que ha suposat una gran mobilització ciutadana pot no ser entès per un àmplia majoria de la població catalana que veu la proposta de disposar de seleccions pròpies de molt bon grat.

Sembla ser que el text definitiu plantejarà que les seleccions catalanes puguin competir a nivell internacional sense perdre el vincle amb les federacions espanyoles a fi i efecte que els clubs puguin seguir disputant les seves lligues.

El grup parlamentari de la majoria mantindrà l'esmena

del nostre partit que fa referència al reconeixement de la Federació Catalana d'Esport per a Tothom i que preveu la seva inscripció dins la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques. Això ha provocat que el president de la Unió de Federacions Esportives Catalanes (UFEC), David Moner manifestés que aquest fet «**constitueix una usurpació de la funció de les federacions i un atemptat contra la promoció del món esportiu des de l'associacionisme**».

L'opinió de Moner fou rebatuda per Sust pel qual la llei «**deixa clar que Esport per a Tothom no podrà exercir cap funció pròpia de les federacions catalanes**».

OPINIÓ

Seleccions catalanes, per fi

→ ERNEST BENACH

DIPUTAT D'ERC

AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Aquest final de juliol, el nostre país viurà el reconeixement legal, per part del Parlament de Catalunya, de les seleccions esportives catalanes. Finalment una de les reivindicacions més clares i que més ressò popular ha assolit en el conjunt de la població de Catalunya prendrà forma legal. I el camí que s'ha hagut de recórrer fins aquí no ha estat gens fàcil i molt més llarg del que podria semblar a primera vista. I el camí que ens queda per recórrer serà encara més dur i més llarg, però no per això haurem de deixar de fer-lo.

ERC va ser el primer grup que al Parlament de Catalunya va plantejar sense embuts i sense complexos la necessitat que el nostre país es dotés de seleccions esportives pròpies amb capacitat per competir internacionalment i també de Comitè Olímpic propi que pogués participar en un esdeveniment esportiu tan important com són uns Jocs Olímpics. I això ho vam fer ja fa molts anys amb diferents formulacions parlamentàries, des de la Proposició de llei de creació de les seleccions catalanes, a la Proposició de llei de reconeixement del Comitè Olímpic de Catalunya en innumbrables iniciatives parlamentàries de diferent rang que ens han portat a ser els primers i principals reivindicadors de la necessi-

tat que Catalunya en el terreny esportiu també fos un país normal.

I la reivindicació de les seleccions esportives nacionals partia d'un doble criteri: Evidentment, d'un criteri nacional, és lògic que tot esportista tingui la possibilitat real de competir esportivament defensant precisament el seu país i no un altre, i ho faci sota la bandera del seu país i fins i tot que pugui escoltar l'himne del seu país, abans de competir o fins i tot donat el cas si arriba a guanyar una competició. I això és només una situació de normalitat. L'altre criteri és l'esportiu. Un país normal necessita del cycle esportiu complet per a tenir un esport estructurat, potent i que tingui tot el que ha de tenir. És evident que la pràctica esportiva està cada cop més estesa i per tant el panorama esportiu d'un país el conformen moltes coses: l'estructura de l'esport de base, com es fa esport a les escoles, als instituts i a la universitat, la medicina esportiva, l'estructuració de l'esport federat, el mapa d'instal·lacions esportives, i moltes coses més. I és evident que també conforma l'estructura esportiva d'un país el seu esport d'èlit i la possibilitat que els seus esportistes puguin representar-lo a nivell de competicions internacionals (grans o

petites, més importants o menys, tant se val,...). Si el cycle no es tanca del tot és clar que és incomplet i per tant que acaba afectant l'estructura esportiva del país. Si un país no té un esport d'èlit amb noms i cognoms propis (no pas deixats), i no té la possibilitat que els seus esportistes puguin participar en competicions internacionals no és un país esportivament parlant, pesi a qui pesi, es busquin els subterfugis que es busquin.

Aquestes argumentacions les hem exposat de totes les maneres possibles al Parlament de Catalunya. Finalment més de mig milió de ciutadans i ciutadanes de Catalunya avalaven amb la seva signatura una proposició de llei que reconeixia directament les seleccions esportives de Catalunya. I vet aquí que la pressió popular ha superat, i de quina manera, al govern que depressa i corrents ha hagut de presentar un projecte de llei on reformava la llei de l'esport, per entre d'altres coses obrir la porta a les seleccions nacionals.

En un acte de dignitat parlamentària el mateix govern va retirar els articles de la seva llei que parlaven de les seleccions nacionals per donar més protagonisme i validesa a la iniciativa legislativa popular que 500.000 catalans i catalanes havien

avalat directament. La llàstima és que la política de posar aigua al vi sembla que sigui la norma de la casa a CiU i allí on parlava clarament i sense embuts de reconeixement internacionals de l'esport català s'ha diluït amb una expressió diuen més possibilista però tan ambigua com són els àmbits supra-autonòmics. El nostre vot en contra d'aquesta expressió va ser un episodi més de la reivindicació que hem portat a terme des de fa molts anys a la Cambra catalana.

I finalment el PP, com no podia ser d'un altra manera va portar la llei al Conselliu, que afegirà més aigua al vi. Però malgrat tot la porta resta oberta i les seleccions nacionals són una mica més a prop. Encara no les hem guanyat del tot. Queden batalles per guanyar i molt de camí per recórrer. Però ja hi estem acostumats. Nosaltres som corredors de fons i fins ara hem portat aquest testimoni amb orgull, dignitat, rigor i sense afluixar. I encara que ara ja som molt més, per sort, continuarem en la mateixa línia. Un dia Catalunya competirà com a nació normal, i nosaltres voldrem que guanyi perquè és el nostre país i l'estimem. Aquell dia podrem certificar la nostra victòria com a selecció però sobre tot com a país. I aquest dia ja és a prop...

El Parlament reclama per a la Generalitat les competències notariales

El Ple del Parlament de Catalunya va aprovar el 30 de juny una Proposta de Resolució, presentada per ERC, per tal de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de transferència a la Generalitat de les competències notariales.

La proposta d'ERC, presentada pel diputat **Joan Ridaó**, demana per a la Generalitat de Catalunya la transferència de «**les facultats d'execució de la legislació de l'Estat en matèria de notaries per tal que disposi de la facultat de nomenar els notaris que hagin de cobrir les vacants a Catalunya o les notaries que es puguin**

crear en virtut d'una nova demarcació, mitjançant oposició o concurs que convocarà la mateixa Generalitat».

La proposta d'ERC preveu també la creació per la Generalitat d'un registre especial al qual el Col·legi de Notaris envii quinzenalment una relació dels avisos de testaments i de les actes de declaració d'hereus. Per ERC, és necessari també mantenir l'arxiu històric creat pel Col·legi de Notaris de Catalunya.

Segons Ridaó, «**el traspàs de les competències notariales servirà a l'objectiu d'un compliment, amb més garanties, de la vigent legislació en matèria lingüística,**

fomentarà l'ús del català a l'àmbit notarial i facilitarà l'arrelament dels notaris al país, garantint els coneixements i la capacitat lingüística necessària per part d'uns funcionaris, semipúblics, que tenen una importància vital en el tràfic jurídic —i en la vida en general— de les persones».

La transferència de les competències en matèria notarial que el Parlament reclamarà serà el segon exemple d'utilització de la facultat de delegació de competències a les comunitats autònomes que la Constitució estableix a l'article 150.2, com ja va passar amb les transferències en l'àmbit del trànsit.

ERC proposa que el Parlament reclami la reforma de la Llei d'estrangeria

El diputat d'ERC **Joan Ridaó** ha presentat una Proposició no de Llei per a la reforma de la Llei d'estrangeria per tal de trobar solucions legislatives a part dels problemes de fons que han originat els incidents de caire racista ocorreguts al barri de Ca n'Anglada de Terrassa. La proposta d'ERC planteja que «**el Parlament de Catalunya valori com a imprescindible la reforma de la llei 7/85 per tal que es desenvolupin legalment els instruments que afavoreixin la integració social real de les persones immigrades, i garanteixin els drets fonamentals de totes les persones, avançant en la definició d'un nou marc legal que tendeixi a l'equiparació de drets amb la resta de la ciutadania**».

Joan Ridaó va recordar que en altres ocasions la cambra catalana «**s'ha pronunciat a favor d'un marc social i jurídic que potenciï la integració social de la població immigrada de països que no formen part de la**

Per a ERC es fonamental que la Llei d'estrangeria desenvolupi el dret al reagrupament de les famílies.

UE», ja que «**la llei anomenada d'estrangeria no conté les bases per poder plantejar l'esmentada integració social**». En aquest sentit, el diputat d'ERC considera imprescindible per evitar nous incidents que «**es redueixin al màxim les situacions d'irregularitat i es creï un marc social no discriminatori que propiciï la integració**».

Des d'ERC es defensa que la reforma legislativa d'aquesta llei «**desenvolupi els drets fonamentals de les persones immigrades, que afavoreixi l'accés a la residència legal, que faciliti la renovació de permisos, que prevegi la residència permanent i que desenvolupi el dret al reagrupament de les famílies**».

ERC vol modificar la Llei de caixes d'estalvi per tal d'impedir la sortida del país de 500.000 milions de pessetes anuals dels estalvis dipositats

El diputat d'ERC **Josep Huguet** ha proposat modificar l'actual Llei de caixes d'estalvi en dos aspectes centrals: intervenir en els objectius socioeconòmics de les caixes i democratitzar els seus òrgans directius.

ERC proposa aquest canvi legislatiu perquè «**les caixes d'estalvi tenen un paper fonamental en el resultat de la balança de capitals que, en els darrers anys presenta un saldo negatiu a causa de la sortida de 500.000 milions**

de pessetes anuals, fet perjudicial per l'economia i el benestar del país». Huguet subratlla el fet que, «**malgrat l'important nivell d'estalvi personal de la nostra economia, similar als països més avançats de la UE, la taxa de capitalització real és lluny de la mitjana europea**».

Pel que fa als objectius socioeconòmics ERC vol que les caixes garanteixin la seva participació en quatre camps: el finançament de la construcció de noves infraes-

tructures productives a Catalunya o en la millora de les actuals; el desenvolupament de l'economia productiva amb el finançament preferent de les PIMES catalanes; la construcció, millora o ampliació d'infraestructures culturals a proposta del Parlament de Catalunya i el desenvolupament de les empreses d'economia social. Així mateix, ERC pretén que aquesta nova llei afecti també les caixes forànies amb actuació a Catalunya.

Proposta de consens d'ERC per a la reducció de les despeses electorals

A través d'una carta adreçada pel secretari general d'ERC, **Josep-Lluís Carod-Rovira**, a la resta dels màxims dirigents polítics i d'una Proposició no de Llei presentada pel diputat **Joan Ridaó**, ERC ha volgut prendre una iniciativa política que faci possible la reducció de les despeses electorals.

En la carta —que porta per data el 9 de juliol—, Josep-Lluís Carod-Rovira posa de manifest la necessitat de reformar la llei de finançament dels partits polítics així com la necessitat de reduir, a través de mesures d'austeritat en el funcionament de les formacions polítiques, les despeses electorals. Carod-Rovira entén que mesures exemplaritzants d'aquesta índole afavoririen el retorn del crèdit i la confiança cap als polítics per part de l'opinió pública i la ciutadania. Aquest descrèdit es manifesta en els baixos índexs de participació electoral.

La Proposició no de Llei insta al govern de la Generalitat a què en el decret de convocatòria de les eleccions al Parlament de 1999 es prevegin mesures tendents a la reducció de les despeses electorals tenint en compte una sèrie de criteris com l'establiment d'un sistema de comunicació en campanya electoral per a les formacions polítiques que van obtenir representació en les eleccions al Parlament a través d'actes i debats ens els mitjans de comunicació públics de la Generalitat; la possibilitat que les aportacions dels militants siguin deduïbles com a despesa de la base imponible de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques; l'exempció de l'Impost sobre Transmissions Patrimonials per part dels partits polítics; l'establiment de mesures

per a fer efectives les previsions legals concernents a l'obligació dels ajuntaments de reservar llocs especials per a la col·locació de cartells, pancartes i cartells; l'establiment de mesures de control perquè la publicitat de la premsa periòdica i en les emissores de titularitat privada no superi el 15% del límit de la despesa prevista; que els límits de les despeses electorals serà el que resulti de multiplicar per quinze pessetes el nombre d'habitants corresponents a la població de dret de les circumscipcions on presenti candidatures cada partit i, finalment, que el govern de la Generalitat determini el model oficial i les característiques a què s'hauran de subjectar les paperetes i sobre de votació. En el cas de les candidatures que haguessin obtingut representació en les passades eleccions a Parlament, aquestes paperetes i sobre de votació seran distribuïts gratuïtament per correu a tots els electors inscrits en el cens electoral, en una única tramesa, juntament amb la propaganda de cada candidatura. Les candidatures que no havent obtingut representació en els anteriors comicis, n'obtinguessin en uns de posteriors, seran rescabats del cost de la tramesa que haguessin efectuat, prèvia justificació suficient.

En la roda de premsa que tingué lloc per presentar aquest seguit d'iniciatives, el vicesecretari general d'ERC, **Carles Bonet**, denuncià el sopar que el candidat del PSC a la presidència de la Generalitat, Pasqual Maragall, celebrà amb uns quatre-cents empresaris. Bonet va qualificar l'acte com un «**montatge publicitari**» per «**desmarcar-se del tuf de casos irregulars com ara Mòvilma**».

El nostre dret de família

En aquest article el jurista i criminòleg Francesc Jaurena, que ha assessorat el grup parlamentari d'ERC en matèria de dret, ens dona el seu punt de vista sobre la Llei d'Unions Estables de Parella.

Jaurena és autor de llibre Llei d'Unions Estables de Parella i el dret civil català.

→ FRANCESC JAURENA
jaurena@filnet.es

El 30 de juny va fer un any que varen ser aprovats el Codi de Família i la Llei d'Unions Estables de Parella (LUEP) pel Parlament de Catalunya. El 23 de juliol van ser publicats al Diari Oficial de la Generalitat i el 23 d'octubre van entrar en vigor.

Cal recordar que cada cop que desenvolupem el nostre dret civil, fem que el Codi Civil espanyol i altres normes estatals siguin, al seu torn, menys aplicables als catalans, la qual cosa ens fa més lliures i més responsables. Malauradament, el Govern i el Grup Parlamentari de CiU van tenir por, fins i tot, de fer ús de les competències constitucionalment reconegudes al Parlament. Esperem que en el procés de codificació del futur Codi Civil Català la situació hagi canviat.

Ambdues lleis constitueixen la clau de volta del dret de família català. El Codi de família regula bàsicament les relacions entre pares i fills (amb independència de si són fills de pares casats o no casats) com també les relacions dels cònjuges entre sí. La LUEP regula només les relacions que tenen entre sí els membres d'una parella homosexual o heterosexual no casada.

D'aquestes dues lleis, la que sens dubte ha estat especialment capdavantera és la LUEP. Crec que l'esmentada llei ha estat un intent vàlid del legislador civil català de remoure parcialment els obstacles tant jurídics com socials que encara avui fan difícils altres formes d'entendre, viure i organitzar la felicitat afectiva i física de molts dels nostres conciutadans i conciutadanes.

Hem de tenir en compte que estem davant d'una realitat cada cop més creixent. Així, d'acord amb el cens de 1996, 274.000 ciutadans catalans vivien en parella, amb 137.000 parelles existents.

La Llei no només acaba

parcialment amb la marginalitat legal de les parelles no casades, fent més difícil els abusos que patia la part més feble de la parella en els moments de trencament de la convivència. També, mitjançant la Llei d'Unions Estables de Parella (LUEP), el Parlament adreça a la societat catalana, de forma implícita, un missatge dignificador dels ciutadans i dels col·lectius implicats i de les seves diferents formes de viure la família. Allò que ha estat acceptat per un parlament democràtic, tendeix a ser més acceptat socialment.

Aquesta tasca legislativa facilita, doncs, no només el trencament de certs impediments legals, sinó també de part dels prejudicis socials, els quals encara avui i en certes circumstàncies obliguen a molts ciutadans a viure el seu món afectiu en la més plena clandestinitat social.

Malgrat reconèixer tot l'anterior, la regulació resultant està encara plena de recances envers les parelles. Per posar només un exemple, el Legislador català ha aconseguit evitar escrupolosament i obstinadament atorgar qualsevol connotació familiar a les unions homosexuals i heterosexuals. En primer lloc, exclou la regulació de les unions estables de parella del Codi de Família. Per altra banda, aquest mateix Codi fa un ús sistemàtic del terme «familiar» i no pas del de «conjugal» quan només regula el matrimoni. Per últim, el legislador ha deixat orfe del terme «familiar» a tota la LUEP, tot utilitzant conceptes com «convivencial», «comú», etc.

És difícil poder reflectir en poques línies quina és la situació que ens trobem ara després de la promulgació del Codi de Família i de la LUEP. La situació però, pot ser resumida amb la imatge d'un tren amb tres vagons i la d'un quart grup de viatgers que fan el seu viatge personal a peu.

Dins del primer vagó, el de primera classe, viatgen les parelles heterosexuals que contrauen matrimoni.

Per tant, a aquest vagó tenen prohibit l'entrada les parelles de viatgers gais i lesbianes. Els efectes jurídics són els màxims que es poden atorgar.

El segon vagó és de segona classe. Com tothom ja pot besllumar, els serveis que s'ofereixen a les parelles de viatgers de segona classe són inferiors als de la primera, si bé superiors als de tercera.

Aquest segon vagó està reservat exclusivament per les parelles de viatgers homosexuals que hagin volgut constituir una unió estable, en escriptura pública.

Aquí els revisors i l'estil de fer són ben diferents. Tots els funcionaris de Déu han desaparegut. No queda ni un. Només ens trobarem seriosos federataris públics (notaris) que quasi bé de forma clandestina i sense cap cerimònia, obren les portes d'aquest compartiment a aquelles parelles homosexuals que mostrin el seu bitllet: una escriptura pública de constitució d'unió estable. La visibilitat de la cerimònia matrimonial esdevé aquí invisibilitat social per que fa aquest tipus de parella.

A segona classe però, és prohibit de viatjar acompanyats de nens per alguna raó que encara l'autoritat ferroviària no ha desvetllat amb claredat.

El vagó de tercera classe és també un altre món. Un altre cop ens trobem davant un àmbit reservat, i aquest cop per a parelles de viatgers heterosexuals.

Aquests són viatgers que haurien pogut accedir al vagó de primera classe, però voluntàriament no han volgut entrar. Per aquest últim motiu, l'autoritat ferroviària justifica que els serveis que s'ofereixin en aquest vagó de tercera siguin certament baixos. Malgrat tot, els viatgers poden fer el seu viatge acompanyats de nens (poden adoptar conjuntament així com qualsevol dels dos membres pot adoptar els fills de l'altre).

El que més sorprèn d'aquesta tercera classe però, és que hi ha parelles que viatgen segrestades. L'auto-

ria d'aquest segrest no pertany pas a un escamot terrorista o a un individu amb mentalitat criminal. L'autora d'aquest segrest és la mateixa autoritat ferroviària.

Aquelles parelles homosexuals que, tot i que han rebutjat viatjar en primera classe i a més, no han atorgat escriptura pública de constitució d'una unió estable, si han conviscut junts durant dos anys o han tingut fills comuns i conviuen, són «casats» i ubicats per la força a viatjar en tren, al vagó de tercera.

És aquesta la qüestió que ha estat més criticada de la LUEP no només pels juristes sinó també per tots aquells que no volen veure's atrapat, en contra de la seva voluntat, en una teranyina jurídica paramatrimonial. Per evitar aquest problema i ser més respectuós amb la llibertat de les persones, el Grup Parlamentari d'ERC va ser l'únic que va proposar unificar el sistema per accedir a una unió estable amb efectes jurídics.

D'acord amb la proposta d'ERC, tant les unions homosexuals com heterosexuals, si volien sotmetre's a la Llei d'Unions Estables, havien de pronunciar-se afirmativament de forma expressa. Al final, aquest sistema va ser adoptat només en relació a les unions homosexuals però no per a les heterosexuals.

No hi hauria hagut cap problema si la LUEP s'hagués limitat a imposar la correcció dels abusos i desequilibris que poden sorgir en el moment de la ruptura de la parella i que els tribunals ja estaven aplicant abans de l'entrada de la Llei.

Però aquest no ha estat el cas. La LUEP imposa tot una bateria de normes molt semblants al matrimoni (a excepció de matèria successòria),

de les quals les parts no es poden sostreure's malgrat que vulguin.

Però què succeeix amb les parelles que han restat fora del Codi de Família i de la LUEP? Dins d'aquest quart grup trobem tots aquells que tenen un impediment per contraure matrimoni i també per constituir una unió estable, o bé formen parelles homosexuals i no han atorgat escriptura pública. Seguint amb la metàfora ferroviària, aquestes parelles són les úniques que no viatgen amb tren, sinó a peu.

A aquest quart grup de parelles les hauríem d'anomenar «parelles de fet, de fet» perquè són les úniques que avui en dia no tenen cap regulació jurídica específica a Catalunya i no estant institucionalitzades.

Aquests tipus de parelles se'ls ha d'aplicar les normes, regles i principis generals del dret. Per exemple, l'ordenament jurídic no ignora aquestes parelles en els supòsits de trencament on la convivència prèvia hagi provocat un enriquiment injustificat d'un a costa de l'altra. Així, ja abans de la LUEP, els jutges reconeixien al membre de la parella que havia patit aquest empobriment injustificat el dret a reclamar un rescabament sobre la base de l'enriquiment injustificat. Naturalment, la protecció que rep el menor és sempre la mateixa amb total independència de si els seus pares estan casats o aparellats.

Aquests últims anys hem estat testimonis d'una reforma profunda del nostre dret de família, que culminarà amb la promulgació del futur codi civil català. Espero que s'aprofiti aquesta oportunitat per corregir les mancances abans assenyalades.

Per un marc català de protecció social

El jove economista Josep Maria Jové, col·laborador del grup parlamentari d'ERC al Parlament de Catalunya, posa de manifest en aquest article que el no reconeixement per part de l'Estat, en les seves polítiques socials, del cost de la vida més elevat del Principat, suposa un greuge econòmic per a les classes populars del país.

→ JOSEP MARIA JOVÉ

Sovint en parlar del fet diferencial català es parla de qüestions úniques culturals i s'obliden altres elements que fan del nostre país una realitat, també, social i econòmica. Una de les característiques de la nostra societat, que ens diferencia un cop més de la resta de l'Estat, és l'alt cost de la vida a la que hem de fer front. La nostra inflació augmenta, any rere any, per sobre la mitjana estatal i fa que el nostre poder adquisitiu al sí de l'estat es vegi reduït cada vegada més.

Aquest fet es veu perfectament reflectit en les pensions les quals, cal no oblidar-ho, són les mateixes per a tots els beneficiaris de l'Estat. Així les persones que han cotitzat durant els mateixos anys i per les mateixes quantitats, tindran la mateixa pensió mensual en jubilar-se. Però el cost de la vida no serà el mateix per a tots els pensionistes. N'hi hauran que podran arribar a final de mes amb facilitat i d'altres que a causa del nivell de preus més alt de la seva regió tindran dificultats per cobrir les seves necessitats més bàsiques.

Cal reconèixer, però, que en les darreres dècades el govern central ha iniciat un procés de millora en la protecció social que ofereix als seus contribuents intentant arribar als nivells mitjans dels països de la UE. Però es partia d'una situació de franca llunyania i el camí recorregut, tot i que important, encara té molta distància per endavant i, com no, aquesta estarà plena d'obstacles. Així, en l'actualitat, les despeses de protecció social a l'Estat es troben al voltant del 24% del PIB, mentre que a Europa aquesta despesa s'acosta al 29%. Però les pensions mitjanes eren, l'any 1985, de 28.000 ptes mensuals i l'any 1998 rondaven les 71.900.

Així, durant aquest període de 13 anys, el govern ha anat augmentant les pensions de manera important.

En primera instància les pensions van ser augmentades per tal que fossin unes pensions mínimament dignes, però a partir d'un cert moment les pensions s'han anat actualitzant cada any en funció de la previsió de l'IPC estatal, per tal que els pensionistes no veiessin reduït el seu poder adquisitiu. I aquí és on s'ha produït un greuge comparatiu vers els pensionistes catalans.

La inflació a Catalunya ha estat, durant aquest període, la més alta de l'estat. Els preus catalans s'han vist incrementats un 105,9% mentre que a Madrid només creixien un 93,7%, a Castella i Lleó un 89,9% i al conjunt de l'Estat un 96,5%. Per altra banda, les pensions mitjanes catalanes s'han incrementat un 158,04%, les de Madrid un 169,2%, les de Castella i Lleó un 154% i les de l'Estat en el seu conjunt, un 156,79%. Si bé és cert que la pensió mitjana catalana era el 1985 superior a la mitjana espanyola (28.600 ptes respecte 28.000) i aquest diferencial es mantenia el 1998 (45.200 i 43.900 respectivament), cal tenir present que les pensions es cobren en funció del que s'ha cotitzat i, per tant, a més cotització més prestació. Però el que és realment preocupant és que Catalunya en tenir la inflació més alta de l'Estat ha vist com el guany de poder adquisitiu dels seus pensionistes ha estat dels més baixos.

Perquè es produeixi una millora en el poder adquisitiu d'un pensionista (o assalariat) i, per tant, una millora del seu nivell de vida, cal que la seva pensió (o salari) augmenti per sobre de la inflació. Si calculem els guanys reals de les pensions a l'Estat espanyol ens adonem

que a Catalunya l'increment de les pensions en termes reals, un cop restat l'increment de l'IPC, és d'un 52,14%, mentre que a Madrid és d'un 75,92% i la mitjana de l'Estat se situa en un 60,29%.

Per tant, els pensionistes catalans tot i veure millorat el seu poder adquisitiu, com succeeix a la resta de pensionistes de l'Estat, a conseqüència de l'alta inflació que ha patit el nostre país, han perdut posicions relatives en poder de compra. Si prenem els increments reals de les pensions durant aquest període i convertim, per tant, les pensions del 1998 a pessetes del 1985, podríem veure d'una manera més clara aquesta situació. Així, la pensió real que cobrava el 1998 un pensionista català (en pessetes del 1985) era de 43.512 mentre que un madrileny gaudia de 55.591 ptes i de mitjana un pensionista de l'Estat cobrava 44.881 ptes. Per tant, el pensionista català cobra, un cop descomptada la inflació, una pensió inferior a l'estatal, a pesar que ha contribuït en major mesura durant els seus anys de treball.

Una anàlisi similar es podria fer a nivell de salaris i de les pensions no contributives, que depenen del salari mínim interprofessional (SMI), i en tots els casos ens adonaríem que, per molt que ens vulguin fer creure que a Catalunya cobrem més, aquest fet només és cert a nivell nominal, però a nivell real, tenint en compte la inflació diferencial que patim, els nostres guanys en poder adquisitiu són molt inferiors a la mitjana i, a més a més, encara hem de fer front a un cost de la vida més elevat.

Amb l'objectiu de posar

en evidència aquesta nova discriminació, el Grup Parlamentari d'ERC en boca del seu diputat Joan Puigercós va defensar en una interpellació i una posterior moció al Parlament de Catalunya una revisió dels criteris d'actualització de les pensions, en funció de l'IPC de cada comunitat i no l'estatal i la creació d'un SMI català, per tal que el poder adquisitiu dels nostres pensionistes i treballadors no es vegi perjudicat per tenir una inflació més alta que la mitjana espanyola. Al mateix temps es va demanar que s'estudiés la possibilitat de crear unes compensacions, des de la Generalitat, pels pensionistes per tal d'equilibrar les seves pensions a la mitjana estatal. Començar a establir, en definitiva, els pilars bàsics per crear un autèntic Estat del Benestar català.

Evidentment, tots els grups parlamentaris van donar la raó al grup d'ERC en quant al fet que patim un greuge comparatiu en tenir una inflació més alta i que això afecta directament al nivell de vida dels nostres ciutadans, en especial els més

desprotegits. Però cap grup va donar suport a les mesures que proposà Puigercós. Els de la dreta governant, aquí i a Madrid, perquè consideraven les mesures com a inviables econòmicament (CiU) i perquè no es podia trencar la caixa única de la Seguretat Social (PP). Els de l'esquerra sucursalista (la coalició, ja de facto, PSC-IC) perquè existia un acord, els Pactes de Toledo, que exigien un acord a nivell estatal per a canviar l'estructura de les pensions. Però també per una altra raó i més important: les pensions segons ells no només són un instrument de solidaritat intrageneracional (com diuen tots els tractats coneguts d'economia pública) sinó també de solidaritat interterritorial. És a dir que per ells, la suposada esquerra solidària, és més important mantenir els nostres pensionistes amb un poder adquisitiu baix perquè viuen a Catalunya, «región rica», i perquè la culpa de que aquí hi hagi més inflació és de la Generalitat i no pas del govern central. Que ens ho expliquin!

PENSIONS MITJANES I IPC. (1985 - 1998)

	Pensions 1985		Pensions 1998		Increment 1985-1998			Pensions reals 1998	
	Import	Base 100	Import	Base 100	Pensió	IPC	Real	Import	Base 100
Andalusia	26.600	93	66.900	93	151,5%	93,2%	58,3%	42.108	94
Castella i Lleó	27.400	98	69.600	97	154%	89,9%	64,11%	44.966	100
Catalunya	28.600	102	73.800	103	158,04%	105,9%	52,14%	43.512	97
Madrid	31.600	113	85.200	119	169,62%	93,7%	75,92%	55.591	124
País Basc	32.600	116	90.300	126	176,99%	101,4%	57,7%	51.410	115
Estat Espanyol	28.000	100	71.900	100	156,79%	96,5%	60,29%	44.881	100

Els albanesos del Kosovo han rebut l'OTAN com a un exèrcit d'alliberament.

50 ANYS DE L'OTAN

Una estructura aliena a Europa

El secretari de Política Internacional d'ERC, Jesús Maestro, repassa els cinquanta anys d'història de l'OTAN assenyalant-ne les seves mancances, alhora que proposa una nova política de seguretat europea.

→ JESÚS MAESTRO

Poc després de l'acabament de la 2a Guerra Mundial els vencedors de la contesa bèl·lica van considerar la necessitat de constituir organitzacions internacionals per tal d'evitar que es pogués produir una altra guerra a escala continental o mundial. El primer resultat va ser l'ONU, successor de la inoperant Societat de Nacions, i, més endavant, l'Aliança Atlàntica o Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN).

El context de final de la dècada dels 40 ve marcat per l'inici de la Guerra Freda,

i l'actuació de l'Aliança Atlàntica i la seva fundació respon a aquesta lògica. Cal recordar, però, que la Unió Soviètica va demanar l'entrada a l'OTAN en aquells moments, en què encara estaven per definir les fronteres reals dels sistemes polítics a Europa i on encara hi havia focus de resistència nazi, així com una guerra civil a Grècia.

Si bé entre els principis fundadors de l'OTAN hi havia l'imprescindible respecte als drets humans i al sistema democràtic per part dels Estats membres, ben aviat es va poder comprovar que aquestes característiques tenien poc a veure amb la realitat. De fet, l'Aliança es va anar convertint en l'in-

strument occidental de la Guerra Freda, al servei bàsicament dels interessos dels Estats Units d'Amèrica. Alguns dels Estats membres de l'OTAN no respectaven els drets humans ni tenien un sistema polític democràtic que els garantís.

Al llarg de la seva història l'actuació de l'Aliança ha estat cabdal per tal d'impedir progressos de les forces d'esquerres en diferents països. És públic i notori que a finals dels 60 i principis dels 70 els rumors de cop d'estat i un procés d'instabilització interna, probablement comandats des de l'Aliança, varen impossibilitar un canvi històric a Itàlia, o sigui, que el Partit Comunista arribés al poder en un Estat occidental a través d'un procés d'eleccions lliures.

Un altre dels exemples de les maneres de fer de l'OTAN històricament és Portugal, que va ser considerat un aliat de primera hora i membre de ple dret de l'organització, en plena dictadura salazarista. L'abril de 1974, amb la victòria de la revolució i l'enderrocament de la dictadura, algunes forces i partits polítics varen plantejar, des d'una òptica coherent de la revolució nacional-popular antiimperialista, la retirada de l'OTAN. Aquesta, però, és al darrere dels cops i moviments contrarevolucionaris que varen impossibilitar un canvi real, social, econòmic i polític,

del país.

La Turquia dels 70, la dictadura a Grècia... són alguns exemples de com li han anat de bé determinats règims polítics a una organització estructurada al voltant d'estratègies militaristes i servint l'interès bàsicament dels Estats Units.

A l'Estat espanyol i als Països Catalans cap a mitjan dels anys 70 l'opinió pública demanava a crits la democratització de la vida política i social. La qüestió de l'Aliança Atlàntica era una de les importants a l'hora de negociar l'entrada a l'Europa democràtica. L'opinió pública, però, era majoritàriament antiamericana ja que considerava que l'Aliança i els Estats Units havien ajudat a mantenir la dictadura.

Després d'un procés poc clar, tot lligant l'ingrés a l'OTAN amb el de l'aleshores Comunitat Econòmica Europea i les relacions amb Israel, el 1982 l'Estat espanyol ingressava a l'OTAN. L'octubre d'aquell any el PSOE guanyava les eleccions generals amb la promesa d'un referèndum per a la sortida de l'organització. Aquest se celebrà la primavera de 1986 amb posicionaments diferents per part del PSOE i una pregunta poc clara, amb la promesa del manteniment dins l'organització però fora de l'estructura militar. En el conjunt de l'Estat va guanyar el sí, però al Principat, País Basc, Navarra i Canàries la ciutadania va votar majoritàriament en contra.

Els anys 90, amb l'esfondrament de la Unió Soviètica

i del bloc oriental, l'OTAN deixava de tenir raó d'existir. L'enemic ja no era a l'Est, i calia resituar-se. Aquest re-posicionament, encara inacabat, ha tingut dos eixos: l'expansió cap a l'est, amb la incorporació de nous i vells Estats de la URSS i de la seva òrbita; i la transformació en força d'intervenció en els successius conflictes en els Balcans.

El conflicte del Kosovo

El del Kosovo ha estat el darrer episodi en què l'Aliança hi ha intervingut, aquest cop de manera directa. Sense un mandat explícit de les Nacions Unides ha actuat com a exèrcit occidental, comandat pels Estats Units, per tal de fer fora l'exèrcit iugoslau del Kosovo i acabar amb la neteja ètnica perpetrada per Sèrbia.

Calia aturar el règim feixista de Milosevic i acabar amb el genocidi de la població civil albanesa, però l'OTAN no era l'instrument per tal de dur-lo a la pràctica. Els Estats Units han fet allò que havia de fer la Unió Europea, i d'aquesta manera l'hi han arrabassat el lideratge al continent.

Si la Unió Europea vol ser alguna cosa més que una unió econòmica ha de treballar per canviar aquesta situació i això només es pot fer trencant amb l'OTAN o fent que aquesta sigui compatible amb una estructura europea de pau i seguretat, que articuli una política de resolució i prevenció de conflictes que respongui als interessos d'Europa, dels seus pobles i dels seus ciutadans.

Soldats nordamericans i policies albanokosovars miren cap un edifici on s'amaga un franc tirador serbi.

ESCÒCIA - GAL·LES

La represa definitiva

El 6 de maig serà una data que quedarà marcada als llibres d'història d'Escòcia i del País de Gal·les. Després de segles de dominació anglesa, aquestes velles nacions europees van iniciar la reconquesta d'un poder polític llargament reivindicat.

Amb dinàmiques sensiblement diferents escocesos i gal·lesos construeixen les seves «noves» institucions fermament arrelades als temps presents.

Les eleccions van produir resultats ben diferents per a les forces nacionals d'Escòcia i del País de Gal·les. Mentre l'Scottish National Party (SNP), malgrat les expectatives, patia un estancament que li féu perdre les eleccions davant els laboristes, el Plaid Cymru (PC) —el partit de Gal·les— aconseguia els millors resultats de la seva història.

Escòcia

El 7 de desembre de 1998 el Parlament britànic aprovà la **Scotland Act of 1998**, norma que, amb la previsió de l'establiment d'un Parlament i un Executiu escocesos, culminava el procés de «devolution» o reestabliment de les institucions de govern nacionals. Per als nacionalistes és el primer pas per a recuperar la independència perduda el 1707.

L'SNP afrontava inicialment aquestes eleccions amb un panorama immillorable. Havia estat el partit que abanderà el procés de «devolution» i feia anys que s'havia convertit en el segon partit a Escòcia escurçant distàncies als laboristes elecció rere elecció.

Però una campanya mal plantejada i errors estratègics —com ara oposar-se a la intervenció armada al Kosovo— van aconseguir fer-li perdre el primer lloc que li atorgaven les enquestes mesos abans de la campanya.

El Labour ha esta finalment qui ha guanyat les eleccions amb 56 escons d'un total de 129. L'SNP ha tret

35 escons, el Conservative Party (CP) 18 escons, l'Scottish Liberal Democrats (SLD) 17 escons, i l'Scottish Green Party (SGP), l'Scottish Socialist Party i una candidatura independent al districte de Falkirk, 1 escó cadascun.

El nou primer ministre escocès, el laborista Donald Dewar, ha format un govern de coalició amb els liberals demòcrates que ja ha viscut el seu primer conflicte diplomàtic amb Londres. Ha estat arran de l'obertura del Parlament d'Escòcia, quan la reina d'Anglaterra no va ser rebuda amb l'himne britànic «God save the queen» sinó amb un poema de l'escriptor romàntic escocès Robert Burns que lloa la igualtat i denuncia el classisme, i que en el seu dia fou molt utilitzat pels socialistes i comunistes britànics.

Durant la cerimònia els diputats del SNP portaren a la solapa roses blanques —un símbol republicà— i el seu líder Alex Salmond proclamà en el seu discurs, i davant la reina, que «l'objectiu és la independència».

País de Gal·les

La nova Assemblea Nacional de Gal·les que només té caràcter consultiu —no pot ni legislar, ni baixar o pujar impostos com l'escocesa— és, malgrat tot, la primera institució política gal·lesa des de l'annexió a Anglaterra, el 1536.

El PC, l'únic partit autòcton gal·lès, va ser el gran triomfador d'aquestes eleccions. Per primer cop va su-

perar alhora conservadors i liberal-demòcrates i assolí el segon lloc en les preferències dels ciutadans.

Com es preveia, el Labour ha guanyat les eleccions però no per majoria absoluta sinó només amb 28 escons d'un total de 60. El PC ha tret 17 escons, el Conservative Party (CP) 9 escons i els liberals-demòcrates (LD) 6 escons.

El nou primer secretari gal·lès és el líder laborista Alun Michael, fins ara secretari d'estat pel País de Gal·les, el qual es considera un polític sense carisma a les ordres de Tony Blair.

Per al Plaid Cymru la gran sorpresa fou aconseguir grans resultats no només als districtes gal·lesoparlants —el seus feus tradicionals— sinó que per primer cop arrabassà escons als laboristes en dos dels districtes de les valls mineres del sud. Un d'ells ha estat especialment celebrat, el que han guanyat al districte de l'exlíder laborista britànic Neil Kinnock, foribund antinacionalista.

El Plaid Cymru que s'acostumava a moure en uns percentatges del 12% dels vots va assolir aquest cop el 29%, un percentatge que ha repetit en les eleccions al Parlament europeu i què li ha permès —gràcies a una nova davallada dels laboristes— situar-se només a un 2% de ser el partit més votat.

El diputat nacionalista leuan Wyn Jones ha afirmat que a aquest ritme «el Plaid Cymru governarà Gal·les d'aquí a molt poc anys».

ASSEMBLEA NACIONAL DE GAL·LES

	Escons
Labour	28
PC	17
CP	9
LD	6

PARLAMENT D'ESCÒCIA

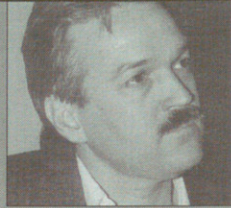
	Escons
Labour	56
SNP	35
CP	18
SLD	17
SGP	1
Falkirk	1
SSP	1

Alex Salmond —a l'esquerra— i tota la resta de diputats i diputades del SNP lluiren a la solapa roses blanques —un símbol republicà.

OPINIÓ

Alumnes o mestres?

→ TONI STRUBELL
MILITANT D'ERC

Escòcia i Gal·les són dues nacions d'aquesta Europa estatocèntrica que darrerament han tornat a aparèixer com a entitats polítiques als ulls del món. De fet sempre havien tingut certa presència cultural gràcies a elements tan dispars com el rugbi, el tartan, Braveheart o Sean Connery. Fins i tot en el camp polític, la consecució d'escons al Parlament de Westminster per part de nacionalistes escocesos i gal·lesos és una realitat que es remonta algunes dècades. Ara, però, la creació de parlaments a Edinburg i Cardiff ajudarà a solidificar aquesta imatge amb institucions que si bé tenen poques competències, ompliran un important buit mediàtic. Però no s'ha de deificar Tony Blair per haver impulsat la seva recuperació, sinó blasmar un sistema antidemocràtic i centralista que durant segles no les ha tolerat.

Molt es parla als mitjans britànics dels «models» que més convenen per a l'autogovern escocès i gal·lès. En aquest sentit sobta —per no dir que fa sospitar— el fet de trobar tantes referències a *Catalonia* en els diaris i els discursos d'uns i altres. Una romàntica columnista del *Scotsman*, per exemple, insisteix que Catalunya ha tret poder i bons dividends del seu status de «víctima històrica». Es basa en l'ambient que ha pogut palpar en el concert de Raimon al Grec (sic). Avisats del fet que a les universitats britàniques no existeix la carrera periodística, potser tot quedarà aclarit. El que no els deu haver explicat ningú als escocesos que babegen amb el «poder» català és que de «Catalunyes» n'hi un total de 17 al paradís espanyol de les autonomies descafeïnades; ¿Potser han creat autonomies a l'Illa de Wight o a Berkshire els britànics?

Tampoc no deuen saber que el transvasament del Llobregat l'ha decidit el *Consejo de Ministros* del Sr. Aznar; o que ens surten clons babèlics de sota les estovalles i ens manquen mitjans mediàtics per contrarrestar-los; o que el nostre Parlament és de fireta.

Qui sí sembla conèixer aquesta darrera circumstàn-

cia és un altre columnista escocès, Andrew Neil. Avisa dels perills d'un Parlament avorrit, la qual cosa faria que el país l'ignorés. I avisa que el Parlament d'Edinburg només funcionarà si pot millorar les condicions de vida de la gent.

Malauradament els escocesos i els gal·lesos no necessiten models catalans. En tot cas podrem aprendre nosaltres d'uns parlaments on el contingut progressista i esquerrà serà més que significatiu, havent-hi una presència exígua de conservadors. El nacionalisme hegemònic gal·lès i escocès no pactarà —ni se'ls passaria pel cap— amb una drete britànica que els ha negat el pa i la sal durant segles. *CiU is different*, veritablement. És clar que tant el Plaid Cymru com el SNP han concorregut a les darreres conteses amb programes notablement progressistes als quals no renunciaran. El SNP parla obertament d'usar els recursos escocesos per eliminar l'atur i donar habitatges dignes a tota la població. Igualment preveu excluir els rics dels beneficis —que no dels costos— de la Seguretat Social, i advoca reduccions dràstiques en la despesa militar en una Escòcia no nuclear. El Plaid Cymru també basa el seu programa en principis socialistes.

I si sembla no convenir que el Parlament català els faci de model, tampoc hem d'ensenyar res en quant a maneres de reforçar la presència del nacionalisme alliberador al si del país. A les eleccions europees l'SNP ha tret 2 diputats. I el Plaid Cymru, també amb 2 diputats, ha estat a un 2% d'arrabassar la plaça de primer partit de Gal·les als laboristes.

Potser hauríem de ser nosaltres, doncs, que acabem envejant uns contextos nacionalitaris on —com a Galícia— el nacionalisme hegemònic és clarament progressista, i on, per tant, no embadoqui tant la cançó de l'enfadós del discurs acomplexant, globalitzador i postmodern del «progresismo» imperial. La que tant de mal ens fa als que volem una Catalunya lliure i d'esquerres.

→ PEP MARTÍ

Nascut a Balaguer el 1899, Sauret és un representant del republicanisme nacionalista de comarques sense el qual no s'entén l'ERC històrica. Periodista i activista cultural, inquiet, als 15 anys va viatjar a l'Argentina fent les primeres armes en publicacions de Buenos Aires. L'any 1921, però, ja tornava a casa i es va dedicar a tot tipus d'activitats polítiques i cíviques: cofundador del setmanari *Pla i muntanya*, de la Noguera, i director i col·laborador de diverses revistes comarcals, sempre amb un estil irònic, a estones càustic. Feu també crítica cultural i alguns dels seus articles sobre teatre foren reproduïts en la gran premsa nacional, com *La Veu de Catalunya*. Fins i tot va fer algunes incursions en la creació i hem pogut trobar una obra de teatre que ell va escriure amb Joan Pinós, *Diners. Drama en tres actes* (1927).

Sauret participa en els moviments polítics que conflueixen a ERC el 1931. En els anys de la República, ell ja s'ha fet un lloc en la direcció del partit i és elegit diputat al Parlament de Catalunya per la demarcació de Lleida. Joan Sauret fou l'home més votat de les esquerres a Balaguer, per davant de Francesc Macià, Humbert Torres, Ricard Palacín... Va formar part de la Comissió

de Finances i de la Comissió de revisió de comptes del Parlament.

El republicanisme de la Noguera que ell personificava tenia, però, una consciència molt orgullosa de la seva tradició i mantenia de sempre un estira-i-arroña amb els republicans de Lleida. Tampoc es pot ubicar fàcilment a Sauret en el joc clàssic de tendències dins ERC. Per damunt de tot, ell era un nacionalista republicà de Balaguer.

Durant la Guerra Civil ocupà la Secretaria general de la Conselleria de Sanitat. El 1938 Sauret entraria a formar part del directori d'ERC. La derrota s'albirava. I l'exili a França.

En el seu llibre *L'exili polític català*, de consulta imprescindible per conèixer aquesta part de la nostra memòria, explica amb l'austeritat pròpia de la gent de la Noguera capítols sucosos dels exiliats.

Sauret va ser, després de la mort del president Companys, durant la presidència de Josep Irla, un col·laborador lleial de Josep Tarradellas, aleshores secretari general d'ERC. Els problemes amb Tarradellas vindrien més tard, després de la seva elecció com a president de la Generalitat a l'ambaixada de la República a Mèxic. Tarradellas va deixar la secretaria general, que va recaure en Sauret. Però aquest va voler exercir sense interferències

Joan Sauret

Combat des de l'exili

La història de l'exili segueix sent una assignatura pendent per part de les noves generacions. I és una llàstima, perquè és un capítol fonamental que ajuda a explicar el nostre partit en aquells anys.

Un dels noms brillants de l'exili dels patriotes republicans catalans és el de Joan Sauret, secretari general d'ERC entre 1954 i 1976.

el seu nou càrrec, i es va iniciar una distància entre els dos homes, que va marcar el partit a l'exili.

Conspiració a París

L'enfrontament entre «legalistes» i «tarradellistes» es va plantejar amb tota duresa l'any 1959, quan, teòricament, finalitzava el quinquenni de presidència de Tarradellas. Aleshores, alguns van proposar l'elecció de Pau Casals, i Sauret va donar suport a la iniciativa. El debat sobre si els diputats del Parlament català a l'exili havien d'elegir nou president o si la presidència es perllongava fins que no s'elegís un nou Parlament o es produís una

moció de censura va concloure amb el triomf de la tesi de Tarradellas. Cal dir que el tema no era gens fàcil i en la posició favorable a la continuïtat de Tarradellas hi militaven una bona part dels exiliats a Mèxic i figures també prestigioses, com Antoni Maria Sbert. El contacte entre Sauret i un dels principals animadors de la iniciativa pro-Pau Casals va tenir lloc al cafè parisenc Le Napolitain, en una reunió convocada per Rafel Tasis i que Sauret explica en el seu llibre citat. També hi van assistir Batista i Roca i Josep Pallach, un home que va mantenir una relació tensa amb Tarradellas, relació que milloraria uns anys més tard.

D'altra banda, el fet que l'organització d'ERC estigués escampada per arreu, amb especial presència a Montpeller, Perpinyà, Londres i Mèxic, també va dificultar el lideratge de Sauret. De la direcció del partit, Miquel Santaló i Josep Andreu i Abelló eren a Mèxic (Andreu es traslladaria més tard a Tànger), Carles Pi-Sunyer a Londres, i Tarradellas i Sauret a França. Més tard, es van encetar nous conflictes, ara amb l'organització de l'interior.

Els anys d'exili no van suposar per Sauret la interrupció de les seves tasques de publicista. Va jugar un paper essencial en la recuperació de *La Humanitat*, òrgan d'ERC, que va reemprendre la seva edició a Montpeller, dirigida per Martí Barrera, i

amb col·laboradors com Heribert Barrera, Víctor Torres, Josep Quero Molares... En aquells anys *La Humanitat* va treure 133 números, fins a l'any 1953. A Mèxic va aparèixer una altra edició.

Més tard sorgiria *Tribuna* (1955-68), que era l'òrgan del comitè executiu d'ERC, i que va dirigir en una primera etapa Josep Sans, i més tard el mateix Joan Sauret.

La mort del dictador no va decidir Sauret a tornar, però sí a deixar la direcció del partit. El 1976 dimitia, als 77 anys, quan es feia obvi que la secretaria general havia de ser portada des de Catalunya, i va ser substituït per

Heribert Barrera. Ell preferí continuar a l'Estat francès, fins que va tornar, de fet, per morir a casa seva, a Balaguer, l'any 1985.

Hi ha moltes pàgines interessants en la trajectòria de Joan Sauret. Una d'elles és la seva actuació com a militant europeista, perquè creia, amb molta lucidesa, que el futur dels pobles sense Estat passava per fer-se un lloc a la tribuna europea. Per això va ser un dels fundadors de la Unió de Federalistes Catalans i membre destacat del Consell Català del Moviment Europeu. En això s'avançà uns anys a molts compatriotes seus.

Joan Sauret

L'EXILI POLÍTIC CATALÀ

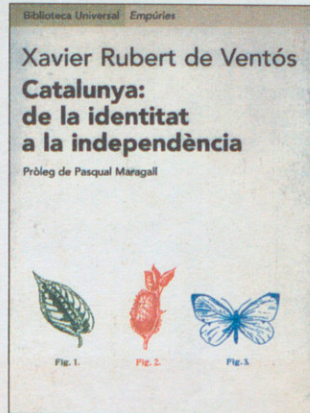

Proa

L'exili polític català és una crònica global i detallada, de les vicissituds de la diàspora catalana entre 1939 i 1975. Sauret, sovint protagonista en primer rengle del drama de l'èxode i de l'ocupació nazi, va investigar pacientment les activitats de l'exili català a tots els continents, però sobretot als nuclis de Mèxic i l'Estat francès.

Sauret aportà dades inèdites sobre temes de caràcter dramàtic o polèmic: els camps de concentració francesos, l'acció dels catalans al maquis, els deportats a Alemanya, les relacions polítiques amb la resistència interior de Catalunya, la política de la Generalitat i Josep Tarradellas...

Rubert de Ventós o la independència mal-leable

→ ÀNGEL RAMOS

L'entrevista que, des de les pàgines d'*El País*, Josep Ramoneda va fer a Xavier Rubert de Ventós arran de la publicació del seu últim llibre, portava un títol prou cridaner: «**Sóc independentista, però no nacionalista**». Era, siguem benèvol, una interpretació esbiaixada de les declaracions de l'il·lustre ca-

tèdratic d'Estètica de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona. Rubert de Ventós sempre ha estat nacionalista, un nacionalisme això sí, que no parla d'identitat i contraposat a l'irredemptisme. És el seu, un nacionalisme més integrador que assimilador, «**cívil, banal, anticlimàtic i tan transversal com calgui**».

Que algú es plantejgi enmig de les estantisses i somortes aigües del catalanisme oficial una reflexió sobre el nostre país sempre és d'agrair. Que ho faci sense el pes mort dels apriorismes i sense l'estretor de mires de conjuntures puntuals és gairebé un fet insòlit. I que a més a més incorpori un to foteta i irònic a les seves consideracions —«**espero que algun dia ser català no sigui una llauna**»— una satisfacció més per al possible lector.

Al lector li convindria saber que aquest és un llibre pensat i escrit per un filòsof. Un filòsof, això sí, que ha estat diputat a Madrid i Estrasburg. Un amic personal de Pasqual Maragall, el prologuista del llibre, que renova, per cert, el seu afany per construir d'una altra manera Espanya. No ens trobem, òbviament, ni davant d'una soflama patriòtica ni davant d'un tractat jurídic sobre l'autodeterminació. Ens trobem davant una reflexió que intenta «**explicar la viabilitat, justificar el dret i traçar l'horitzó d'un procés d'independència política deslliurat del seu tradicional last identitari, nostàlgic i ploràmiques**».

Es tracta de replantejar conceptes com Estat, sobirania, identitat, independència en el marc de la societat postmoderna.

El nacionalisme que de-

fensa Rubert de Ventós està més basat en els interessos individuals dels ciutadans que no en la identitat col·lectiva. Resulta interessant la similitud que l'autor de *Teoria de la sensibilitat* fa entre nacionalisme i feminisme: «**El nacionalisme dels pobles sense Estat, el feminisme de les dones sense estatus: heus ací com allò que creïem derivat, marginal, explicable o circumstancial esdevé explicatiu, símptoma i mesura del que és la llibertat i la justícia al nostre temps**».

I encara una afirmació més categòrica: «**Llur condició** —l'autor es refereix a la del feminisme i el nacionalisme— **és com una febre, com un símptoma de la pobresa política o discriminació legal de determinats individus, que serien els primers a voler deixar de sentir-la. Totes**

dues són coses que no s'haurien d'haver produït, que fan mal als seus propis protagonistes, que els amarga i els aïlla del seu entorn, que els obliga a reivindicar una cosa tan elemental com el seu ser, en detriment de tantes coses que en situacions normals podrien i haurien de fer».

L'aposta de Rubert de Ventós no és cap altra que fomentar la geografia de la llibertat i el benestar efectiu dels ciutadans d'«**una manera més directa i eficaç que les mitologies de la Unitat, la Sobirania, la Modernitat (i fins i tot la Moralitat) sobre les que s'han construït els Estats moderns**».

Val la pena llegir aquest llibre. Sí és que som capaços de repensar el més trellat de les nostres conviccions. Si és que som capaços de repensar-nos.

1939. Barcelona any zero

EXPOSICIÓ. MUSEU D'HISTÒRIA DE LA CIUTAT. BARCELONA. FINS AL 30 DE NOVEMBRE.

Acte de col·locació de la Placa de la Victòria a l'Ajuntament de Barcelona.

→ ÀNGEL RAMOS

Coincidint amb el seixantè aniversari de la fi de la guerra civil, l'Ajuntament de Barcelona, a través de l'Institut de Cultura i el Museu d'Història de la Ciutat, ha organitzat aquesta exposició amb un títol de regust rosselinà que exemplifica què va significar per a la ciutat i pel conjunt del país l'entrada de les tropes franquistes el 26 de gener de 1939.

El general Emilio Mola ho explica amb una de les seves famoses al·locucions d'una manera del tot entenedora: «**Hay que sembrar el terror, hay que dejar la sen-**

sación de dominio eliminando sin escrúpulos ni vacilación a todos los que no piensan como nosotros». I, efectivament, l'exposició a través de la direcció del seus comissaris, Francesc Vilanova, Ricard Vinyes i Manuel Riques visualitza el contrast entre l'abans i el després de la implantació del feixisme al nostre país i els mètodes que aquests féu servir per instaurar-se a Catalunya.

L'exposició ocupa les dues plantes de la Casa Padellàs. A la primera hi veiem, amb una àmplia documentació gràfica, textual, sonora i audiovisual, la fi de la Catalunya autònoma, republicana

i democràtica, les vicissituds de la diàspora republicana —més de 440.000 refugiats a França— i l'adveniment del nou ordre instaurat pels ocupants que comença amb l'entrada a Barcelona de les tropes franquistes del Cos de l'Exèrcit de Navarra, comandat pel general Solchaga, el Cos de Tropes Voluntàries (format majoritàriament per tropes italianes) i tropes marroquines i continua amb l'exercici consegüent d'una repressió sistemàtica que abraçarà tots els àmbits de la societat catalana. Els judicis contra els vençuts es posaren en funcionament immediatament a través de pro-

cediments tan expeditius com poden ser els sumaríssims d'urgència. Així, només al Camp de la Bota, durant el 1939 es van afusellar 1077 persones. En el conjunt del país les execucions sumàries dels consells de guerra foren 3385.

L'exposició, doncs, ens narra l'ocupació de Barcelona i la importància simbòlica que per al bàndol sublevat tenia la capital catalana per edificar, des d'ella, la «**Cataluña recuperada para España**».

Però l'exposició no només ens parla d'això. A la segona planta, l'exposició s'inicia amb una immensa foto sobre l'entrada dels guanyadors a Barcelona amb la desfílada de les tropes i dels carros de combat. S'analitza la repercussió que sobre la vida pública i quotidiana tingué el nou règim, el nou personal polític format per militars, falangistes, col·laboracionistes de tota mena i l'Església que, sota l'empara del nacionalcatolicisme triomfant, serà un puntal ideològic del nou règim, les terribles condicions de vida de la Catalunya vençuda i especialment del món del treball, amb una legislació laboral dedicada especialment a subratllar la disciplina, la repressió política i l'intent de genocidi cultural...

Cal destacar també els vídeos de l'exposició que han anat a càrrec d'Empar Fernández que ja havia excel·lit

amb *La ciutat foradada* una producció sobre els refugis antiaeris i els bombardeigs de la ciutat de Barcelona.

L'exposició s'ha completat amb l'edició d'un llibre que es proposa, en paraules d'Antoni Nicolau, director del Museu d'Història de la Ciutat, una «**reflexió i investigació que aprofundeixi sobre molts dels aspectes tractats a l'exposició**». Entre d'altres s'inclouen col·laboracions dels historiadors Josep Benet, Conxita Mir, Hilari Ragner, Maria Josepa Gallofré i Carme Molinero.

Una exposició aquesta, en definitiva, que va més enllà d'una simple història gràfica de l'ocupació de la ciutat per ser una mirada retrospectiva al nostre país en un dels seus moments més dolorosos, més tràgics...

60 anys després cal recordar aquelles paraules que, de l'exili estant, Rovira i Virgili formulava enmig de la desolació de la derrota: «**Poso la meua esperança en els dies que vindran, en el dret que triomfarà, en les llibertats que es restabliran, en la llengua que persistirà. No em descoratjo, no renuncio, no deserto. I somnio en la més gran Catalunya, la més gran pel territori, la més gran per la llibertat, la més gran per la civilització**».

A nosaltres ens toca fer realitat aquell jurament de l'exiliat català que formulava l'il·lustre dirigent d'ERC el 1940.

Universitat Catalana d'Estiu, la Universitat nacional.

La UCE celebra la 31a edició marcada per l'èxit de les darreres convocatòries que fan cada cop més difícil acollir al Liceu Renouvier tota la gent interessada a participar-hi.

En un país on les coses duren de Nadal a Sant Esteve, una institució que hagi tingut continuïtat durant trenta-un anys és alguna cosa seriosa. I més si tenim en compte que la Universitat Catalana d'Estiu va néixer en la més absoluta precarietat econòmica, en manifesta oposició a les ideologies dominants de l'època: el franquisme i el jacobinisme.

A la UCE no li han faltat enterraments. Els «progressistes» oficials la volien condemnar a la mort civil aduint raons com que la democràcia la feia innecessària o com que no comptava amb prou nivell acadèmic... Però el cert és que la UCE avui és una institució reconeguda per les universitats de tots els Països Catalans, amb un ampli suport institucional i, allò que més compta, amb un ampli seguiment per part dels alumnes que omplen, a cada convocatòria, les aules del Liceu Renouvier a Prada.

Entre la programació acadèmica cal destacar en la convocatòria d'enguany, els debats de, coordinats per Antoni Lloret, giraran al vol-

tant del concepte de progrés a la ratlla de l'any 2000. Hi participaran, entre d'altres, Adolf Tobeña, Josep Maria Terricabras, Xavier Barral, Jorge Wagensberg, Ferran Requejo, Joan Garcés, Vicenç Fisas, Xavier Bru de Sala, Salvador Cardús, Carme Valls, Anna Casanovas, Jaume Roigé, Jacint Jordana, Joan Domènec Ros...

En l'apartat d'homenatges, val la pena assenyalar els dedicats a Joan Brossa, i a Pere Quart, amb motiu del centenari del seu naixement.

Tampoc, com és habitual, hi faltaran els dirigents polítics. La conferència inaugural anirà a càrrec del conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, i també s'hi preveu la participació de tres candidats a la presidència de la Generalitat: Jordi Pujol, Pasqual Maragall i el secretari general d'ERC **Josep-Lluís Carod-Rovira**.

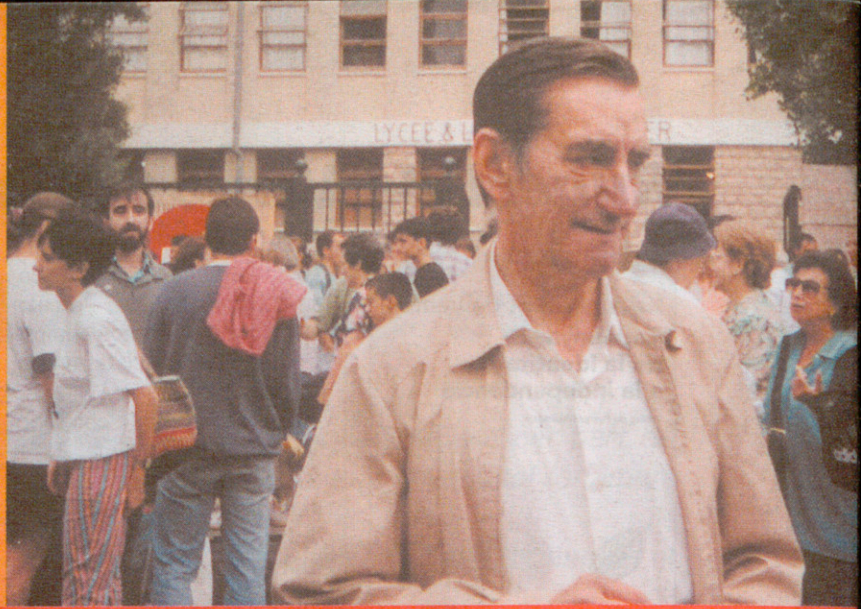
Finalment cal destacar la participació de dos líders històrics d'ERC, **Heribert Barrera i Víctor Torres** en una taula rodona sobre l'exili de 1939.

XXXI Universitat
Catalana d'Estiu

Prada de Conflent
del 15 al 25 d'agost del 1999

Pioner de la Nova Cançó i catedràtic d'Història del Cinema, es defineix a si mateix com «un llibertari dintre d'un ordre general que no ho és». Militant i exdiputat d'ERC, s'hi reconeix en els seus principis ideològics. Del cinema que ha vist últimament li ha agradat molt El silenci, una producció del Tadjikistan.

Miquel Porter Moix

«L'esperit del 68 subsisteix a la UCE, però també tenim una absoluta voluntat evolutiva»

→ ÀNGEL RAMOS

Com veus l'actual moment de la UCE?

L'actual problema és l'overbooking. Quan em van elegir per primera vegada com a rector de la UCE em vaig fixar dos objectius: que la UCE fos una institució al servei de la cultura del país a nivell universitari i moderar les despeses sumptuàries.

D'una cosa sí que estic content: trobo força ajuda per part de les institucions siguin del color que siguin. Qui no hi és perquè s'auto-exclou.

Al marge de les activitats estiuenques, la UCE és present durant la resta de l'any amb alguna mena d'activitats?

Tenim una certa infraestructura que posem a disposició dels pobles i ciutats que ho desitgen fent jornades del que sigui. Se n'han fet a Reus, a Sitges... Ara se n'acaben de fer unes a Maresme sobre les relacions fiscals entre Catalunya i Espanya. I en tenim previstes unes altres al Pinell del Brai al voltant de la figura de Cèsar Martinell i de l'art de fer cellers. També tenim previst editar part de les conferències, discursos i seminaris que organitzem perquè sovint aquestes activitats tenen un caràcter efímer i, un cop impresos, podran ser més útils.

No creus que s'està produint una certa «oficialització» de la UCE?

Penso que l'esperit del 68 subsisteix a la UCE, i és més necessari que mai, però ni econòmicament ni sociològicament les coses som com eren. La UCE té una absoluta voluntat evolutiva. He volgut elevar el nivell de continguts, ser útil a les universitats que s'acullen a través de l'Institut Joan Lluís Vives. I això conjuntament amb la realitat popular de tal manera que

una de les característiques nostres és que no es necessita cap títol per accedir-hi.

Els suports econòmics condicionen l'esperit de la UCE?

No. I si ho fessin, renunciariem a les ajudes.

Quin és l'encaix de la Universitat amb la Catalunya del Nord?

Darrerament hi troba més ressò. S'ha de millorar, però la descatalanització de les comarques nordcatalanes és molt intensa. La petita minoria activa a vegades no dona per a més. Nosaltres tenim el projecte d'ajudar a fer una institució al monestir de Sant Miquel de Cuixà que sigui estable durant tot l'any i tingui un edifici propi amb capacitat per allotjar-hi un centenar de persones. La comunitat benedictina ho veu bé i ja hem fet alguna gestió amb Brussel·les. Això resoldria bastants problemes logístics i contribuiria a la recatalanització del país. El que passa que això no és senzill perquè l'administració francesa és molt més dura que l'espanyola. Has d'anar guanyant terreny molt diplomàticament i això fa que un projecte que es podria aixecar en dos o tres anys, hagi de pensar en quatre o cinc.

Algunes institucions nordcatalanes sí que han volgut involucrar-se amb la UCE com per exemple el consistori de Perpinyà...

Va arribar un moment que parlar amb la vila de Prada era difícil perquè no hi havia res establert i tot era de paraula de tal manera que on havien dit una cosa després en deien una altra. Aleshores nosaltres els hi vam dir que es resolvia això o ens n'hauríem d'anar a Perpinyà. Molt gentilment el batlle de Perpinyà i el seu regidor de cultura ens van oferir la ciutat, i feta una consulta amb la Univesitat de Perpinyà, també va manifestar la seva re-

ceptivitat. Però anar a Perpinyà seria dissoldre una mica l'esperit de la UCE. I per altra banda va passar el que esperava que passés. Les «forces vives» de Prada van escriure al batlle per no perdre la UCE, aleshores es van firmar el protocols i ara som carn i ungla.

Què destacaríeu de la 31a edició de la UCE?

En primer lloc és el darrer any que la part pluridisciplinària es dedicarà a allò que en diem la ratlla del 2000. Hem anat veient el passat, el present, i aquest any fem una reflexió bastant aprofundida sobre la idea de progrés. Què significava la paraula progrés a finals del segle XIX i què significa a finals del segle XX.

Per altra banda hi ha el tema dels homenatges. No entenc per què a una persona com en Joan Oliver no se li han fet actes molt més importants com els que se li han fet fins ara quan, en canvi, quan va ser l'any Pla ens van «planxar» de Pla. Ni tant ni tant poc. També n'hi ha un de merescudíssim que és l'homenatge als que es van exiliar, entre ells molts van anar a parar a Prada. I un tercer homenatge es fa a Joan Brossa perquè Brossa era un personatge popular en el sentit real de la popularitat. A ell li volíem encarregar el cartell d'aquest any però mentrestant es va morir. Tot i així ens vam posar d'acord amb la seva vídua, Pepa Llopis i els seus hereus i hem adoptat la seva idea i l'hem plasmada el més fidelment que hem pogut.

En un altre ordre de coses a Prada enguany hi haurà una reflexió sobre la música pianística catalana que es complementarà al monestir de Sant Miquel de Cuixà amb concerts per part d'Agustí Fernández, Albert Guinovart, Carles Santos...